

**VYSOKÁ ŠKOLA EVROPSKÝCH A REGIONÁLNÍCH
STUDIÍ, Z. Ú., ČESKÉ BUDĚJOVICE**

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

**OVĚŘENÍ APLIKACE ZVLÁŠTNÍCH ZPŮSOBŮ
DOKAZOVÁNÍ Z KRIMINALISTICKÉHO
HLEDISKA**

Autor práce: Daniel Leitner, DiS.

Studijní program: Bezpečnostně právní činnost

Forma studia: Kombinovaná

Vedoucí práce: PhDr. Jan Čáp, Ph.D.

Katedra: Katedra právních oborů a bezpečnostních studií

2026

VYSOKÁ ŠKOLA EVROPSKÝCH A REGIONÁLNÍCH STUDIÍ, z. ú.
Žižkova tř. 1632/5b, 370 01 České Budějovice

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Jméno a příjmení studenta: Daniel Leitner
Studijní program: Bezpečnostně právní činnost
Forma studia: Kombinovaná
Místo studia: Příbram

Název bakalářské práce: Ověření aplikace zvláštních způsobů dokazování z kriminalistického hlediska

Název bakalářské práce v anglickém jazyce: Verification of the Application of Special Methods of Evidence From a Criminological Perspective

Katedra: Katedra právních oborů a bezpečnostních studií

Vedoucí bakalářské práce: PhDr. Jan Čáp, Ph.D.

Datum zadání bakalářské práce: prosinec 2025

Cíl bakalářské práce: Hlavním cílem bakalářské práce je ověřit aplikaci metod zvláštních způsobů dokazování a na základě zjištěných poznatků navrhnout doporučení pro zefektivnění obdobných úkonů v budoucí praxi. Vedlejším cílem je posoudit efektivitu a dokumentační správnost zvláštních způsobů dokazování a porovnat její průběh s teoretickými zásadami kriminalistiky.

Student: Daniel Leitner, DiS.	2. 12. 2025 datum	Daniel Leitner podpis
Vedoucí práce: PhDr. Jan Čáp, Ph.D.	16. 1. 2026 datum	podpis

Schvaluji zadání bakalářské práce:

Vedoucí katedry: doc. JUDr. Roman Svatoš, Ph.D.	16. 1. 2026 datum	podpis
Prorektor pro studium a vnitřní záležitosti: doc. PhDr. Miroslav Sapík, Ph.D.	29. 1. 2026 datum	podpis
Rektor: doc. Ing. Jiří Dušek, Ph.D.	1. 2. 2026 datum	podpis

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci vypracoval samostatně, na základě vlastních zjištění a s použitím odborné literatury a materiálů uvedených v seznamu použitých zdrojů.

Prohlašuji, že v souladu s § 47b zákona č. 111/1998 Sb. v platném znění souhlasím se zveřejněním své bakalářské práce v elektronické podobě ve veřejně přístupné části infodisku VŠERS, a to se zachováním mého autorského práva k odevzdanému textu této kvalifikační práce. Souhlasím dále s tím, aby toutéž cestou byly v souladu s uvedeným ustanovením zákona č. 111/1998 Sb. zveřejněny posudky vedoucí(ho) a oponentů práce i záznam o průběhu a výsledku obhajoby kvalifikační práce. Rovněž souhlasím s porovnáním textu mé kvalifikační práce systémem na odhalování plagiátů.

.....

Děkuji vedoucímu bakalářské práce PhDr. Janu Čápovi, Ph.D.za cenné rady, připomínky a metodické vedení práce. Děkuji mu rovněž za trpělivost a čas, které mi v průběhu zpracování práce věnoval.

ABSTRAKT

LEITNER, D. *Ověření aplikace zvláštních způsobů dokazování z kriminalistického hlediska: bakalářská práce*. České Budějovice: Vysoká škola evropských a regionálních studií, 2026. 62 s. Vedoucí bakalářské práce: PhDr. Jan Čáp, Ph.D.

Klíčová slova: zvláštní způsoby dokazování, rekognice, rekonstrukce, finanční šetření, dokumentace, kriminalistika

Bakalářská práce se zaměřuje na ověření aplikace zvláštních způsobů dokazování v trestním řízení z kriminalistického hlediska. Hlavním cílem práce je ověřit praktickou aplikaci těchto metod a na základě zjištěných poznatků navrhnout doporučení pro zefektivnění obdobných úkonů v budoucí praxi. Vedlejším cílem je posouzení efektivity a dokumentační správnosti zvláštních způsobů dokazování a porovnání jejich průběhu s teoretickými zásadami kriminalistiky.

V teoretické části je provedena teoreticko-metodická analýza zvláštních způsobů dokazování, jako jsou konfrontace, rekognice, rekonstrukce, vyšetřovací pokus, prověrka na místě, finanční šetření a operativně pátrací činnost. Detailně je objasněno jejich právní zakotvení, obecné vymezení, kriminalistický význam, účel a zásady praktického provádění, včetně popisu z hlediska právní úpravy, kriminalistické taktiky a jejich dokumentace.

Praktická část práce je založena na kazuistické analýze vybraných anonymizovaných případů z okresu Karlovy Vary. Součástí metodologie jsou rozhovory s vyšetřovateli, kteří mají s aplikací těchto zvláštních způsobů dokazování praktické zkušenosti. Celkově je metodologie práce postavena na analýze teoretických východisek, provedení rozhovorů a kazuistických studií. Očekává se, že práce přinese ucelený pohled na problematiku a navrhne prakticky aplikovatelná doporučení.

ABSTRACT

LEITNER, D. *Verification of the Application of Special Methods of Evidence From a Criminological Perspective: Bachelor Thesis*. České Budějovice: The College of European and Regional Studies, 2026. 62 pp. Supervisor: PhDr. Jan Čáp, Ph.D.

Key words: Special methods of evidence, identification, reconstruction, financial investigation, documentation, criminalistics

This bachelor's thesis focuses on verifying the application of special methods of evidence collection in criminal proceedings from a forensic perspective. The main objective of the thesis is to verify the practical application of these methods and, based on the findings, to propose recommendations for enhancing the effectiveness of similar procedures in future practice. A secondary objective is to assess the efficiency and documentary correctness of special methods of evidence collection and to compare their execution with theoretical forensic principles.

The theoretical part provides a theoretical and methodological analysis of special methods of evidence collection, such as confrontation, recognition, reconstruction, investigative experiment, on-site inspection, financial investigation, and operational-investigative activities. Their legal basis, general definition, forensic significance, purpose, and principles of practical execution are explained in detail, including a description from the perspective of legal regulation, forensic tactics, and their documentation.

The practical part of the thesis is based on a casuistic analysis of selected anonymized cases from the Karlovy Vary district. The methodology includes interviews with investigators who possess practical experience with the application of these special methods of evidence collection in these cases. Overall, the thesis's methodology is built upon the analysis of theoretical premises, conducted interviews, and case studies. It is expected that the work will offer a comprehensive insight into the issue and propose practically applicable recommendations.

Obsah

Úvod.....	10
1 Cíl a metodika bakalářské práce	12
2 Teoretická část	14
2.1 Zvláštní způsoby dokazování.....	14
2.1.1 Právní zakotvení a obecné vymezení zvláštních způsobů dokazování ...	14
2.1.2 Kriminalistický význam a taktika	15
2.2 Konfrontace.....	16
2.2.1 Pojem	16
2.2.2 Právní pojetí Konfrontace	16
2.2.3 Kriminalistické pojetí konfrontace.....	17
2.2.4 Druhy Konfrontace.....	17
2.2.5 Zvláštní druhy konfrontace	18
2.2.6 Zásady a metodika.....	19
2.2.7 Protokolace konfrontace.....	20
2.3 Rekognice.....	21
2.3.1 Definice rekognice z pohledu trestního práva a kriminalistiky	21
2.3.2 Účel a význam rekognice v trestním řízení.....	21
2.3.3 Procesní zásady provádění rekognice	22
2.3.4 Druhy rekognice a jejich specifika.....	22
2.3.5 Příprava rekognice (výběr figurantů, předmětů, svědků).....	23
2.3.6 Průběh rekognice a minimalizace rizik ovlivnění.....	23
2.3.7 Zvláštní taktické postupy při rekognici.....	24
2.3.8 Dokumentace a protokolace rekognice	24
2.4 Rekonstrukce.....	25
2.4.1 Vymezení kriminalistické rekonstrukce a její historický vývoj.....	25
2.4.2 Právní a kriminalistické pojetí rekonstrukce.....	25
2.4.3 Podstata rekonstrukce a princip modelování.....	26

2.4.4	Vztah kriminalistické rekonstrukce k vyšetřovacímu pokusu	26
2.4.5	Účel a význam kriminalistické rekonstrukce	27
2.4.6	Procesní podmínky a zásady provádění rekonstrukce	27
2.4.7	Dokumentace kriminalistické rekonstrukce	28
2.4.8	Druhy kriminalistické rekonstrukce a jejich odlišení od rekognice	28
2.5	Vyšetřovací pokus	29
2.5.1	Právní zakotvení a obecné vymezení vyšetřovacího pokusu	29
2.5.2	Rozdíl mezi vyšetřovacím pokusem a kriminalistickým experimentem	29
2.5.3	Kriminalistický význam a účel vyšetřovacího pokusu	30
2.5.4	Zásady a příprava provádění vyšetřovacího pokusu	31
2.5.5	Kriminalistická taktika vyšetřovacího pokusu	32
2.5.6	Dokumentace vyšetřovacího pokusu	32
2.6	Prověрка na místě	33
2.6.1	Teoretické vymezení prověrky na místě	33
2.6.2	Realizace prověrky na místě	34
2.6.3	Dokumentace a hodnocení prověrky na místě	34
2.7	Finanční šetření	36
2.7.1	Pojem a charakteristika finančního šetření v kontextu trestního řízení ..	36
2.7.2	Kriminalistický význam a účel finančního šetření	36
2.7.3	Místo finančního šetření mezi zvláštními způsoby dokazování	37
2.7.4	Druhy finančního šetření	37
2.7.5	Proces dokumentace finančního šetření	38
2.8	Operativně pátrací činnost	40
2.8.1	Pojem	40
2.8.2	Formy operativně pátrací činnosti	40
2.8.3	Metody operativně pátrací činnosti	41
2.8.4	Druhy operativně pátracích prostředků a podpůrných operativně pátracích prostředků	41

3	Praktická část	43
3.1	Kazuistika případu finančního šetření a operativně pátrací činnosti	43
3.1.1	Otázky a odpovědi.....	44
3.1.2	Porovnání s teoretickými zásadami kriminalistiky	46
3.1.3	Doporučení pro budoucí praxi	46
3.2	Rekognice podle hlasu	47
3.2.1	Otázky a odpovědi.....	48
3.2.2	Porovnání s teoretickými zásadami kriminalistiky	50
3.2.3	Doporučení pro budoucí praxi	51
3.3	Prověрка na místě.....	52
3.3.1	Otázky a odpovědi.....	53
3.3.2	Porovnání s teoretickými zásadami kriminalistiky	54
3.3.3	Doporučení pro budoucí praxi	56
4	Závěr	57
	Seznam použitých zdrojů	60
	Seznam zkratk	62

Úvod

Odhalování a dokazování trestné činnosti představuje jeden ze základních úkolů orgánů činných v trestním řízení. V kontextu současné kriminality, jež se vyznačuje rostoucí mírou sofistikovanosti, organizovanosti a intenzivním využíváním moderních technologií, je kladen stále větší důraz na účinné a zákonné uplatňování kriminalistických metod a procesních nástrojů. K těmto nástrojům jsou řazeny nejen zákonem vymezené zvláštní způsoby dokazování, nýbrž také další kriminalistické a operativní prostředky, které významně přispívají k objasňování trestné činnosti.

Mezi zvláštní způsoby dokazování ve smyslu trestního práva procesního jsou primárně řazeny konfrontace, rekognice, rekonstrukce, vyšetřovací pokus a prověrka na místě. Uvedené úkony slouží k ověřování výpovědí, identifikaci osob a předmětů, rekonstrukci skutkového děje a prověřování reálnosti jednotlivých vyšetřovacích verzí. Jejich korektní provedení má zásadní význam pro kvalitu a procesní použitelnost důkazního materiálu v trestním řízení.

Vedle těchto procesních úkonů je v praxi významná role přisuzována také finančnímu šetření a operativně pátrací činnosti, které ačkoliv nejsou klasickými zvláštními způsoby dokazování, představují důležité kriminalistické nástroje pro získávání informací, odhalování majetkových toků, identifikaci pachatelů a dokumentaci trestné činnosti. Výstupy těchto činností mnohdy tvoří základ pro následné procesní dokazování a mohou zásadním způsobem ovlivnit průběh a výsledek trestního řízení.

V aplikační praxi se však lze setkat s rozdíly mezi teoretickými východisky kriminalistiky a reálným prováděním výše uvedených úkonů. Nedostatky se mohou projevovat jak v jejich přípravě a realizaci, tak v oblasti dokumentace a vyhodnocení získaných poznatků. Tyto nedostatky následně mohou vést ke snížení důkazní hodnoty získaných informací či k jejich omezené procesní použitelnosti, což má negativní dopad na celkovou efektivitu trestního řízení.

Primárním cílem této bakalářské práce je ověření aplikace zvláštních způsobů dokazování z kriminalistického hlediska a na základě zjištěných poznatků formulace doporučení pro zefektivnění obdobných úkonů v budoucí praxi. Vedlejším cílem je posouzení efektivit a dokumentační správnosti těchto postupů a porovnání jejich průběhu s teoretickými

zásadami kriminalistiky. Nedílnou součástí práce je rovněž analýza role finančního šetření a operativně pátrací činnosti v procesu dokazování.

Struktura práce je rozdělena na teoretickou a praktickou část.

Teoretická část je zaměřena na systematické vymezení základních pojmů kriminalistiky a trestního práva procesního ve vztahu ke zvláštním způsobům dokazování. V rámci této části je pozornost věnována jejich právnímu zakotvení v trestním řádu, jejich významu v procesu dokazování a zásadám, jež musí být při jejich aplikaci dodržovány. Samostatná kapitola je věnována jednotlivým zvláštním způsobům dokazování, konkrétně konfrontaci, rekognici, rekonstrukci, vyšetřovacímu pokusu a prověrce na místě, a to jak z hlediska jejich teoretického vymezení, tak z pohledu jejich kriminalistického významu. Integrální součástí teoretické části je rovněž analýza postavení finančního šetření a operativně pátrací činnosti v systému kriminalistických metod, včetně jejich vazeb na proces dokazování a jejich významu pro získávání, ověřování a dokumentaci důkazních informací.

Praktická část je založena na kvalitativním výzkumu, realizovaném formou případových studií a polostrukturovaných rozhovorů s vyšetřovateli Policie České republiky. Hlavním cílem této části je zachycení a analýza reálných postupů při aplikaci vybraných zvláštních způsobů dokazování, finančního šetření a operativně pátrací činnosti v konkrétních trestních věcech. Získaná data jsou systematicky vyhodnocována s ohledem na jejich efektivitu, zákonnost a dokumentační správnost a následně jsou porovnávána s teoretickými a metodickými východisky kriminalistiky. Výsledky této analýzy slouží jako podklad pro formulaci doporučení směřujících ke zkvalitnění a zefektivnění vyšetřovací praxe.

1 Cíl a metodika bakalářské práce

Hlavním cílem bakalářské práce je ověřit aplikaci zvláštních způsobů dokazování z kriminalistického hlediska a na základě zjištěných poznatků navrhnout doporučení směřující ke zefektivnění jejich využití v budoucí vyšetřovací praxi. Práce se primárně zaměřuje na posouzení souladu mezi teoretickými zásadami kriminalistiky a jejich praktickou aplikací v konkrétních trestních věcech. Vedlejším cílem je zhodnotit efektivitu, zákonnost a dokumentační správnost provádění vybraných zvláštních způsobů dokazování, konkrétně konfrontace, rekognice, rekonstrukce, vyšetřovacího pokusu a prověrky na místě. Součástí hodnocení je rovněž posouzení role finančního šetření a operativně pátrací činnosti v procesu získávání a využívání důkazních informací. Na základě analýzy teoretických poznatků a empirických zjištění budou formulovány návrhy a doporučení, jež by mohly přispět ke zkvalitnění a zefektivnění dokazování v trestním řízení.

Objektem zkoumání jsou postupy orgánů činných v trestním řízení, primárně Policie České republiky, při aplikaci zvláštních způsobů dokazování a souvisejících kriminalistických metod v konkrétních trestních věcech. Pozornost je zaměřena na způsob jejich provedení, dokumentace a následného vyhodnocení v rámci vyšetřovacího procesu.

Bakalářská práce je založena na kombinaci teoretické analýzy a kvalitativního empirického výzkumu.

V teoretické části je aplikována metoda analýzy odborné literatury, právních předpisů a metodických materiálů, vztahujících se k problematice dokazování, kriminalistiky a trestního práva procesního. Tyto zdroje slouží k vymezení základních pojmů, právního rámce a metodických zásad pro aplikaci zvláštních způsobů dokazování, finančního šetření a operativně pátrací činnosti.

Praktická část vychází z kvalitativního výzkumu, realizovaného formou případových studií a polostrukturovaných rozhovorů s vyšetřovateli Policie České republiky. Případové studie jsou zaměřeny na konkrétní trestní věci, v nichž byly aplikovány vybrané zvláštní způsoby dokazování, a slouží k analýze jejich průběhu, dokumentace a výsledků. Polostrukturované rozhovory umožňují získání odborných názorů a zkušeností vyšetřovatelů týkajících se praktického využívání uvedených metod.

Data jsou získávána ze dvou hlavních zdrojů, a to z vybraných případových spisů a z rozhovorů s vyšetřovateli. Získané informace jsou systematicky tříděny a analyzovány pomocí kvalitativní obsahové analýzy. Jednotlivé postupy a jejich výsledky jsou následně porovnávány s teoretickými a metodickými východisky kriminalistiky a požadavky trestního práva procesního.

Vyhodnocení výsledků je provedeno především formou komparativní a analytické metody, jež umožňuje porovnat teoretický model správné aplikace zvláštních způsobů dokazování s jejich skutečnou realizací v praxi. Výsledky jsou interpretovány s ohledem na efektivitu, zákonnost a dokumentační správnost jednotlivých postupů. Na základě této interpretace jsou formulována doporučení směřující ke zlepšení vyšetřovací praxe.

2 Teoretická část

2.1 Zvláštní způsoby dokazování

2.1.1 Právní zakotvení a obecné vymezení zvláštních způsobů dokazování

Reglementace zvláštních způsobů dokazování v trestním řádu proběhla až s takzvanou velkou novelou trestního řádu, jež byla provedena zákonem č. 265/2001 Sb., s účinností od 1. ledna 2002. Před touto úpravou byly úkony, jako konfrontace, rekognice, vyšetřovací pokus, rekonstrukce a prověrka na místě, často využívány spíše kriminalisticky a neměly specifickou úpravu v trestním řádu, nýbrž byly součástí jiných důkazních prostředků, zejména výslechu. Úprava konfrontace však již dříve obsahovala velmi stručné ustanovení § 94 trestního řádu a o rekognici byla zmínka v § 93 odst. 2 trestního řádu (ve znění účinném do 31. srpna 2012). Procesní úprava ustanovení § 104a až § 104e trestního řádu tak vznikla v souladu s poznatky kriminalistiky a praxe, jež se formovala i pod vlivem dosavadní judikatury.¹

Jednotlivé procesní úkony, jež charakterizují zvláštní způsoby dokazování, jsou legislativně vymezeny následovně:

- konfrontace ve smyslu ustanovení § 104a TrŘ,
- rekognice ve smyslu ustanovení § 104b TrŘ,
- vyšetřovací pokus ve smyslu ustanovení § 104c TrŘ,
- rekonstrukce ve smyslu ustanovení § 104d TrŘ,
- prověrka na místě ve smyslu ustanovení § 104e TrŘ

Do úpravy zvláštních způsobů dokazování zasáhla také novela trestního řádu provedená zákonem č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů. Touto novelou došlo ke zvýšení věkové hranice z původních 15 let na 18 let u osob, u nichž je omezeno provádění konfrontace, rekognice a vyšetřovacího pokusu při dodržení postupu podle § 102 trestního řádu. Současně byla zcela vyloučena možnost konfrontace osoby mladší 18 let

---

¹ CHMELÍK, Jan; Bruna, Eduard. *Dokazování v trestním řízení: trestněprávní a kriminalistické aspekty*. Praha: Vysoká škola finanční a správní (EUPRESS), 2018. ISBN 978-80-7408-175-0, s. 115.

s obviněným v případě trestných činů proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti (§ 104a odst. 5 věta třetí TrŘ).²

Obecná pravidla pro provádění úkonů, mezi něž patří konfrontace, rekognice, vyšetřovací pokus, rekonstrukce či prověrka na místě, zahrnují oprávnění obhájce uplatňovat námitky v kterékoli fázi jejich provádění v řízení před soudem, a to za podmínky, že se dokazování uskutečňuje za jeho přítomnosti a jeho výsledek může sloužit jako důkaz (§ 180 odst. 4 TrŘ).³

2.1.2 Kriminalistický význam a taktika

Procesní úkony vymezené v § 104a až § 104e trestního řádu jako zvláštní způsoby dokazování jsou v kriminalistice chápány jako svébytné metody kriminalistické praxe a samostatné úkony, pro něž jsou typické specifické postupy a metodické zásady. Trestní řád vymezuje jejich právní podmínky a rámec použití, zatímco kriminalistika se zaměřuje na jejich taktickou a metodickou rovinu, zejména na otázky přípravy, organizačního zajištění a další aspekty vyplývající z jejich zvláštní povahy. Realizace konfrontace, rekognice, vyšetřovacího pokusu, rekonstrukce a prověrky na místě policejním orgánem je současně upravena interními předpisy, konkrétně články 77 až 82 Závazného pokynu policejního prezidenta č. 30/2009 o plnění úkolů v trestním řízení.⁴

---

² CHMELÍK, Jan; BRUNA, Eduard; BRUNOVÁ, Markéta a BORČEVSKÝ, Pavel. *Dokazování v trestním řízení: trestněprávní a kriminalistické aspekty*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2025. ISBN 978-80-7380-983-6, s. 176.

³ CHMELÍK, Jan; Bruna, Eduard. *Dokazování v trestním řízení: trestněprávní a kriminalistické aspekty*. Praha: Vysoká škola finanční a správní (EUPRESS), 2018. ISBN 978-80-7408-175-0, s. 115.

⁴ CHMELÍK, Jan; BRUNA, Eduard; BRUNOVÁ, Markéta a BORČEVSKÝ, Pavel. *Dokazování v trestním řízení: trestněprávní a kriminalistické aspekty*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2025. ISBN 978-80-7380-983-6, s. 175-176.

2.2 Konfrontace

Následující kapitola je věnována konfrontaci jako jednomu ze zvláštních způsobů dokazování v trestním řízení. Pozornost bude zaměřena na vymezení jejího pojmu, jednotlivé druhy, základní zásady a metodiku jejího provádění, jakož i na požadavky kladené na její dokumentaci, a to s přihlédnutím jak k trestněprávním, tak ke kriminalistickým aspektům.

2.2.1 Pojem

Konfrontace představuje specifický důkazní úkon v rámci trestního řízení, jehož hlavním účelem je objasnění nebo prověření podstatných rozporů, které se objevily ve výpovědích dvou již dříve vyslechnutých osob. Tento procesní úkon je zařazen mezi zvláštní způsoby dokazování a zaujímá významné postavení jak z hlediska trestněprávního, tak kriminalistického.⁵

2.2.2 Právní pojetí Konfrontace

Z právního pohledu je konfrontace zakotvena v § 104a trestního řádu. Je definována jako současné provádění výslechu dvou osob, jejichž předchozí výpovědi se ve významných skutečnostech výrazně liší. Cílem tohoto úkonu není prvotně získávat nové informace, nýbrž ověřit a objasnit stávající, vzájemně rozporné skutečnosti, a tím přispět k zjištění objektivní pravdy. Zásadní je, aby konfrontované osoby vypovídaly v přímé interakci, což jim umožňuje bezprostředně reagovat na výpověď druhé strany a případně upřesnit či doplnit vlastní sdělení. Konfrontace může být provedena mezi obviněným, svědkem, poškozeným a je použitelná ve všech fázích trestního řízení. Klíčovým předpokladem pro její provedení je existence závažných rozporů, které nelze vyřešit jiným způsobem.⁶

---

⁵ ŠÁMAL, Pavel. *Trestní řád: komentář. 7., doplněné a přepracované vydání. Velké komentáře*. Praha: C. H. Beck, 2013. 1898 s. ISBN 978-80-7400-465-0, s. 1529-1530.

⁶ KALVODOVÁ, Věra; Hrušáková a kol. *Dokazování v trestním řízení – právní, kriminologické a kriminalistické aspekty*. Brno: Masarykova univerzita, 2015. ISBN 978-80-210-8072-0, s. 201-202.

2.2.3 Kriminologické pojetí konfrontace

Kriminologické pojetí konfrontace zdůrazňuje její taktický význam jako prostředku pro získávání a ověřování informací. Je chápána jako kriminologicko-taktická metoda, která skrze přímý střet výpovědí a reakcí konfrontovaných osob umožňuje odhalit skutečný průběh událostí, identifikovat nepravdivé výpovědi nebo potvrdit věrohodnost svědectví. Kromě objasňování rozporů může konfrontace plnit také roli psychologického působení na pachatele či svědky s cílem získat dodatečné informace, které by při samostatném výslechu nebyly poskytnuty. Konfrontace je považována za úkon vyžadující pečlivou přípravu a precizní provedení, neboť její efektivita je přímo závislá na důkladném vyhodnocení dosavadních výpovědí a volbě odpovídající taktiky. Vždy musí být při jejím provádění respektována procesní práva všech zúčastněných osob.⁷

2.2.4 Druhy Konfrontace

Klasifikace konfrontace může být provedena z různých hledisek, což umožňuje detailnější analýzu a její efektivní aplikaci v praxi.

Základní dělení je možné provést podle procesního postavení konfrontovaných osob k projednávané věci:

- Konfrontace obviněných: Provádí se mezi dvěma obviněnými.
- Konfrontace svědků: Provádí se mezi dvěma svědky.
- Konfrontace poškozených: Provádí se mezi dvěma poškozenými.
- Konfrontace mezi obviněnými a svědky.
- Konfrontace mezi obviněnými a poškozenými.
- Konfrontace mezi svědky a poškozenými.

Další možné rozlišení druhů konfrontace je podle stanoveného cíle:

- Konfrontace pro překonání chybných vzpomínek: Cílem je pomoci jednomu z účastníků překonat nesprávné vzpomínky nebo zdánlivě zapomenuté skutečnosti.

---

⁷ KONRÁD, Zdeněk; Porada, Viktor; Straus, Jiří; Suchánek, Jaroslav. *Kriminologika: kriminologická taktika a metodiky vyšetřování*. 2., rozšířené vydání. Plzeň: Aleš Čeněk, 2021. ISBN 978-80-7380-859-4, s. 68-69.

- Konfrontace pro odhalení nepravdivé výpovědi: Jejím účelem je odhalit a překonat lživou výpověď jednoho z účastníků.

Třetím kritériem pro rozlišení může být subjekt, který dal podnět k provedení konfrontace. V tomto smyslu se rozlišuje konfrontace, k jejímuž provedení dal podnět státní zástupce, kriminalista, svědek, obviněný nebo obhájce.⁸

2.2.5 Zvláštní druhy konfrontace

Kromě výše uvedených typů existují i zvláštní případy konfrontace, které podléhají dodatečným omezením a pravidlům, zejména s ohledem na ochranu zranitelných osob:

- Omezení v možnosti provedení konfrontace s mladistvými: Konfrontace nesmí být realizována mezi osobou mladší 18 let a dospělým, pokud by to mohlo mladistvého ohrozit. Podobná omezení platí pro svědky mladší 18 let, kteří se nesmějí stát účastníky konfrontace, jestliže by to vedlo k újmě na jejich vývoji. Výjimkou jsou závažné trestné činy, kde je úkon nezbytný pro objasnění věci. Tyto principy jsou dále zakotveny v § 77 zákona o trestní odpovědnosti mládeže, který klade důraz na ochranu dětí a mladistvých.
- Konfrontace s utajovaným svědkem: Pokud má svědek status utajovaného, nelze jej konfrontovat tváří v tvář s obviněným. Obviněný nebo jeho obhájce však má právo klást otázky utajovanému svědkovi prostřednictvím prostředníka.
- Konfrontace s obětí sexuálně motivovaného trestného činu: V případech sexuálně motivovaných trestných činů je třeba postupovat se zvláštní opatrností. Konfrontace s obětí by se obecně neměla provádět, pokud by to vedlo k sekundární viktimizaci, tedy opakovanému traumatizování oběti.
- Zákaz provedení konfrontace s obětí je zakotven v § 2 odst. 5 trestního řádu. Obviněný nebo jeho obhájce nemá právo žádat o konfrontaci oběti, pokud by to vedlo k újmě na její psychice nebo k ohrožení jejího vývoje. Konfrontace je přípustná pouze v odůvodněných případech, kdy existují závažné rozpory, které nelze objasnit jiným způsobem, a zároveň nehrozí újma oběti. V takových situacích je nutné využít

---

⁸ KONRÁD, Zdeněk; Porada, Viktor; Straus, Jiří; Suchánek, Jaroslav. *Kriminalistika: kriminalistická taktika a metodiky vyšetřování*. 2., rozšířené vydání. Plzeň: Aleš Čeněk, 2021. ISBN 978-80-7380-859-4, s. 69-70.

veškeré prostředky k ochraně oběti, včetně technického zamezení vizuálního kontaktu.⁹

2.2.6 Zásady a metodika

Pro úspěšné a zákonné provedení konfrontace je nezbytné dodržovat soubor kriminalisticko-taktických zásad a procesních požadavků. Proces konfrontace se řídí následujícími klíčovými principy:

- Předchozí výslech a rozpory: Konfrontace je možná pouze tehdy, byly-li osoby již vyslechnuty a jejich výpovědi se v podstatných skutečnostech liší; nenahrazuje prvotní výslech.
- Aktivita osob: Konfrontované osoby by měly samy objasňovat rozpory, zatímco vyšetřovatel vystupuje jako moderátor bez sugestivních otázek.
- Pozorování a ostražitost: Je nutné sledovat neverbální projevy, chování a předcházet tajné domluvě či narušení úkonu.
- Vedení vyšetřovatelem: Vyšetřovatel musí udržet autoritu, aktivně řídit konfrontaci a reagovat na zjištěné skutečnosti.
- Počet osob: Konfrontace se zpravidla provádí mezi dvěma osobami, případně postupně po dvojicích.
- Poučení osob: Před konfrontací musí být osoby poučeny o právech a povinnostech; u mladistvých a zvláště zranitelných osob se uplatňují zvláštní ochranná opatření.
- Způsob provádění: Výslech probíhá postupně s možností reagovat na druhou stranu, bez psychologického nátlaku; výpověď nelze vynucovat. U obětí sexuálních trestných činů je vhodné zabránit přímému kontaktu s pachatelem k ochraně před sekundární viktimizací.¹⁰

---

⁹ KALVODOVÁ, Věra; Hrušáková a kol. *Dokazování v trestním řízení – právní, kriminologické a kriminalistické aspekty*. Brno: Masarykova univerzita, 2015. ISBN 978-80-210-8072-0, s. 201-203.

¹⁰ Tamtéž, s. 201-203.

2.2.7 Protokolace konfrontace

Pro zajištění procesní použitelnosti a transparentnosti celého úkonu je nezbytná důkladná dokumentace konfrontace. O jejím průběhu a výsledcích se pořizuje protokol, jehož obsahové náležitosti jsou upraveny v § 55 odst. 3 trestního řádu.

Základní náležitosti protokolu o konfrontaci zahrnují:

- Uvedení národního znaku: Pokud je to relevantní pro konkrétní dokument.
- Zaznamenání poučení: Protokol musí obsahovat podrobný popis poučení o právech a povinnostech, které bylo konfrontovaným osobám poskytnuto.
- Obsah průběhu: Je zaznamenán celý průběh konfrontace, včetně doslovného znění položených otázek a poskytnutých odpovědí. Výpovědi by měly být protokolovány formou otázek a odpovědí.
- Podpisové doložky: Protokol musí obsahovat podpisové doložky všech přítomných osob, včetně konfrontovaných osob, jejich obhájců (pokud byli přítomni) a úředních osob.
- Následné výsledky: Po ukončení konfrontace je doporučeno provést oddělené výsledky konfrontovaných osob, aby bylo možné ověřit, zda nedošlo k nežádoucímu ovlivnění jejich výpovědí v průběhu konfrontace.¹¹

---

¹¹ ŠIMOVČEK, Ivan. *Kriminalistika*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2011. ISBN 978-80-7380-343-8. s. 266

2.3 Rekognice

2.3.1 Definice rekognice z pohledu trestního práva a kriminalistiky

Rekognice představuje zvláštní procesní úkon spočívající ve znovupoznání objektu, ať již osoby či věci, s primárním cílem určit jejich totožnost. Znovupoznáním se rozumí psychofyziologický proces probíhající v lidském mozku, který umožňuje vnímání objektu, jeho zapamatování, následné vybavení dříve vnímané představy a její porovnání s aktuálním vjemem předváděného objektu. Tato metoda kriminalistické praxe je vymezena jako opětovné poznání dříve vnímaného objektu poznávající osobou za účelem jeho ztotožnění, což z kriminalistického hlediska představuje jednu z forem kriminalistické identifikace. Podstatou rekognice je tedy znovupoznání, které je založeno především na smyslovém vnímání, zpravidla zrakem nebo sluchem.

Trestní řád v § 104b výslovně odkazuje na ukázání poznávané osoby a umožnění, aby tato osoba hovořila, čímž zužuje rekognici primárně na vnímání zrakem a sluchem. Kriminalistická praxe však připouští výjimečné provedení rekognice i prostřednictvím jiných smyslových orgánů poznávající osoby. Příkladem může být rekognice hmatem, je-li splněna zákonná podmínka, že poznávající osoba vnímala ztotožňovaný objekt původně tímto smyslem. Rekognice je proveditelná pouze tehdy, existuje-li osoba, která v kontextu vyšetřované události daný objekt vnímala a jeho myšlenkový obraz zůstal zachován v její paměti.¹²

2.3.2 Účel a význam rekognice v trestním řízení

Hlavním účelem rekognice je určení totožnosti objektu. Její provedení je relevantní pro trestní řízení v situacích, kdy je nezbytné, aby podezřelý, obviněný nebo svědek opakovaně poznal osobu či věc, a tím potvrdil nebo zjistil jejich identitu. Tento procesní úkon má zásadní význam pro zjišťování totožnosti osob a věcí v rámci objasňování trestné činnosti.¹³

---

¹² JANULKOVÁ, Kateřina. *Rekognice*. Praha: Leges, 2019. ISBN 978-80-7598-106-6, s. 1.

¹³ CHMELÍK, Jan. *Rukověť kriminalistiky*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2005. ISBN 80-86898-36-9, s. 138.

2.3.3 Procesní zásady provádění rekognice

K provádění rekognice je vždy přibrána nezúčastněná osoba. Touto osobou nesmí být jiný obviněný, podezřelý, svědek ani orgán činný v trestním řízení, včetně policisty. Poznávající i poznávané osoby musí být před zahájením rekognice řádně poučeny o svých právech a povinnostech, přičemž absence takového poučení by vedla k vadnosti úkonu a jeho nepoužitelnosti jako důkazu v trestním řízení. Poznávání živých osob in natura je prováděno vždy ve skupině, kde poznávaný objekt je předváděn mezi minimálně dalšími třemi přibranými osobami.¹⁴

2.3.4 Druhy rekognice a jejich specifika

Rekognice osob (in natura a podle fotografie): Předmětem rekognice mohou být živé i mrtvé osoby. Rozlišuje se rekognice in natura a rekognice podle fotografie, která se využívá zejména tehdy, není-li možné provést rekognici in natura (např. při nezjištěné totožnosti pachatele). Použité fotografie musí být založeny do trestního spisu a jejich použití nepředstavuje neoprávněný zásah do osobnostních práv. Rekognice podle fotografie nesmí bezprostředně předcházet rekognici in natura.

Rekognice věcí: Rekognice se může týkat i věcí, movitých i nemovitých. U movitých věcí je přípustné předvádění více objektů současně spolu s dalšími podobnými věcmi. U nemovitostí a mrtvol se tento postup neuplatňuje nebo je obtížně použitelný.

Rekognice hlasu a jiné formy: Rekognice je založena především na smyslovém vnímání, zejména zraku a sluchu, včetně rozpoznání hlasu a řeči. Kriminalistika připouští i jiné smyslové formy (např. hmat), pokud tak byl objekt původně vnímán. U osob lze využít i dynamické znaky, jako je chůze či řeč, a to i skrytě, zejména za účelem zabránění ovlivnění nebo při výpovědi utajeného svědka.¹⁵

---

¹⁴ CHMELÍK, Jan. *Rukověť kriminalistiky*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2005. ISBN 80-86898-36-9, s. 138-141.

¹⁵KONRÁD, Zdeněk a VESELÁ, Jitka. *Rekognice*. Praha: Vydavatelství PA ČR, 2008. ISBN 978-80-7251-269-0. s. 27

2.3.5 Příprava rekognice (výběr figurantů, předmětů, svědků)

Před samotným provedením rekognice je nezbytné uskutečnit výslech poznávající osoby, jehož účelem je získání co nejpodrobnějšího popisu identifikovaného objektu. Tento popis slouží jako podklad pro posouzení věrohodnosti následného tvrzení poznávající osoby o jeho rozpoznání. V rámci výslechu je dále nutné zjistit okolnosti, za nichž poznávající osoba objekt původně vnímala, a zhodnotit případné negativní psychické či jiné dopady rekognice na tuto osobu. Poznávající osoba musí být zároveň náležitě připravena, což zahrnuje vysvětlení smyslu a průběhu rekognice a její poučení o právech a povinnostech.

Poznávané objekty musí být předváděny ve skupině objektů shodných nebo alespoň druhově obdobných, přičemž tato zásada se uplatní zejména u rekognice osob in natura. Osoba poznávaná i osoba poznávající musí být před zahájením úkonu poučeny o svých právech, povinnostech a o pravidlech chování během rekognice. Z taktického hlediska je rovněž vhodné zajistit před zahájením rekognice oddělení poznávající osoby od poznávaného objektu.¹⁶

2.3.6 Průběh rekognice a minimalizace rizik ovlivnění

Rekognice jako procesní úkon je členěna na dvě základní fáze: výslech poznávající osoby a samotný akt znovupoznání. Kriminalistická taktika klade důraz na pečlivé provedení obou fází s cílem zajistit objektivitu a minimalizovat rizika ovlivnění.

První fáze – výslech poznávající osoby: Cílem je získat co nejpodrobnější popis poznávaného objektu a okolností jeho původního vnímání, což je zásadní pro důkazní hodnotu rekognice. Ideální je provést výslech bezprostředně před znovupoznáním, případně lze využít i dřívější dostatečně podrobný výslech. Rekognice se může provést i při neúplném popisu či pochybnostech, protože paměť nemusí přesně vyjadřovat vizuální vjemy. Poznávající osoba musí být řádně poučena.

Druhá fáze – znovupoznání: Poznávaný objekt je předváděn ve skupině podobných objektů za podmínek co nejvíce odpovídajících původnímu vnímání. Před rekognicí je

---

¹⁶ CHMELÍK, Jan. *Rukověť kriminalistiky*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2005. ISBN 80-86898-36-9, s. 138-139.

nutná izolace poznávající osoby. U živých osob in natura je objekt zařazen mezi nejméně tři, optimálně tři až pět podobných osob, s možností volby pozice a dostatečným časem k pozorování. Přítomna je nezúčastněná osoba k zajištění objektivitu. Rekognice je zásadně neopakovatelná, i když její opakování je výjimečně možné se sníženou důkazní hodnotou. Zvláštní formou je skrytá rekognice (např. přes polopropustné zrcadlo), využívaná zejména z důvodu ochrany poznávající osoby.¹⁷

2.3.7 Zvláštní taktické postupy při rekognici

V případě vícenásobných rekognic osob je nutné provést je postupně, přičemž mezi poznávanými objekty může být předváděn pouze jeden zájmový objekt. Rekognice mrtvoly je zpravidla prováděna s poznávajícími subjekty z řad blízkých příbuzných nebo známých. Skrytá rekognice je přípustná u živých osob, pokud se týká dynamických znaků, jako je chůze, hlas a řeč, a je prováděna tak, aby poznávaný objekt měl ztíženou možnost tyto znaky vědomě měnit. Tento postup je využíván i v případech, kdy poznávající subjekt vystupuje jako utajený svědek. Je též stanoveno, že rekognice podle fotografie nesmí bezprostředně předcházet rekognici in natura.¹⁸

2.3.8 Dokumentace a protokolace rekognice

Dokumentace průběhu a výsledků rekognice je klíčová pro ověření její zákonnosti a věrohodnosti; nedostatky v ní mohou zásadně zpochybnit důkazní hodnotu úkonu. Základním dokumentem je protokol o rekognici, jehož vyhotovení se řídí požadavky trestního řádu, konkrétně § 55 odst. 1 a 3. Kriminalistická praxe doporučuje pro přehlednost a úplnost členit protokol na tři části:

První část: obsahuje identifikační údaje (čas, místo, účel), jméno rozpoznávající osoby, počet ukázaných objektů a poučení všech zúčastněných osob.

Druhá část: detailně popisuje podmínky a průběh rekognice, včetně rozmístění objektů a technických dat.

---

¹⁷ JANULKOVÁ, Kateřina. *Rekognice*. Praha: Leges, 2019. ISBN 978-80-7598-106-6, s. 3-11.

¹⁸ CHMELÍK, Jan. *Rukověť kriminalistiky*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2005. ISBN 80-86898-36-9, s. 139-141.

Třetí část: zaznamenává konkrétní výsledek – zda došlo k identifikaci objektu, či nikoli – a veškerá vyjádření rozpoznávající osoby. Součástí jsou také údaje o ukončení úkonu a podpisy přítomných osob.

Výsledky rekonstrukce podléhají ověřování porovnáváním s dalšími důkazy, jako jsou výpovědi a materiální důkazy. Věrohodným důkazem se výsledek rekonstrukce stává, je-li v souladu s logicky propojeným řetězcem ostatních důkazů.¹⁹

2.4 Rekonstrukce

2.4.1 Vymezení kriminalistické rekonstrukce a její historický vývoj

Kriminalistická rekonstrukce představuje jeden ze zvláštních způsobů dokazování v trestním řízení, jehož cílem je objasnění a ověření skutkových okolností, které mají význam pro poznání objektivní pravdy. Jedná se o komplexní metodu, která kombinuje právní rámec s kriminalisticko-taktickými postupy.

Historické kořeny rekonstrukce trestného činu v československé a české kriminalistické literatuře sahají do 30. a 40. let minulého století, přičemž k jejímu teoretickému konstituování jako specifické metody kriminalistické praxe dochází od 50. let.²⁰

2.4.2 Právní a kriminalistické pojetí rekonstrukce

Dle ustanovení § 104d odst. 1 trestního řádu se rekonstrukcí rozumí „obnovení situace nebo skutkových okolností, za kterých byl trestný čin spáchán nebo které k němu mají podstatný vztah, prověření výpovědi podezřelého, obviněného, spoluobviněného, poškozeného nebo svědka, jestliže jiné důkazy provedené v trestním řízení nepostačují k objasnění věci“. Tato definice zdůrazňuje subsidiární charakter rekonstrukce, neboť k ní orgány činné v trestním řízení přistupují pouze tehdy, nejsou-li jiné důkazy dostatečné k objasnění skutkového stavu bez důvodných pochybností.

---

¹⁹ KONRÁD, Zdeněk; Porada, Viktor; Straus, Jiří; Suchánek, Jaroslav. *Kriminalistika: kriminalistická taktika a metodiky vyšetřování*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2015. ISBN 978-80-7380-547-0, s. 96-97.

²⁰ PORADA, Viktor. *Kriminalistika: technické, forenzní a kybernetické aspekty*. 2. aktualizované a rozšířené vydání. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2019. ISBN 978-8073-80-741-2, s. 541.

Z kriminalistického hlediska je rekonstrukcí metoda obnovení kriminalisticky významných hmotných objektů, situací a skutkových okolností, nebo jejich podstatných znaků, a to podle původních zachovaných částí objektů, popisů, fotografií či jiných údajů.²¹

2.4.3 Podstata rekonstrukce a princip modelování

Podstata rekonstrukce spočívá ve vytvoření analogického objektu – modelu, který je shodný ve zvolených znacích se zkoumaným originálem. Výběr těchto znaků závisí na cíli, obsahu, způsobech a podmínkách rekonstrukce. Zkoumáním takto vytvořeného modelu získává orgán činný v trestním řízení důkazní nebo nedůkazní informace o originálu.²²

Zahraniční literatura chápe rekonstrukci trestné činnosti (Crime Reconstruction) jako vývoj akcí a okolností založených na systému důkazů a jejich vzájemné závislosti. Toto pojetí je v zásadě shodné s českým kriminalistickým přístupem, byť česká úprava klade větší důraz na procesní a taktické aspekty.²³

2.4.4 Vztah kriminalistické rekonstrukce k vyšetřovacímu pokusu

Zásadní rozdíl mezi rekonstrukcí a vyšetřovacím pokusem spočívá v jejich podstatě. Vyšetřovací pokus je založen na experimentu a opakovaném vytváření možností a podmínek spáchání činu, zatímco rekonstrukce obnovuje konkrétní situaci, skutkové okolnosti nebo předměty ve vztahu ke spáchání trestného činu. V praxi se však oba tyto úkony často doplňují a mohou být realizovány současně.²⁴

---

²¹ FRYŠTÁK, Marek; Polišínská, Petra. *Dokazování v přípravném řízení: nejvýznamnější judikatura k vybraným tematickým okruhům*. Praktik. Praha: Leges, 2014. ISBN 978-80-87576-85-4, s. 262-263.

²² PORADA, Viktor. *Kriminalistika: technické, forenzní a kybernetické aspekty*. 2. aktualizované a rozšířené vydání. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2019. ISBN 978-8073-80-741-2, s. 541-542.

²³ CHISUM, W. Jerry a TURVEY, Brent E. *Crime reconstruction*. New York: Elsevier/Academic Press, 2006. ISBN 978-0-12-369375-4, s. 10-11

²⁴ FRYŠTÁK, Marek; Polišínská, Petra. *Dokazování v přípravném řízení: nejvýznamnější judikatura k vybraným tematickým okruhům*. Praktik. Praha: Leges, 2014. ISBN 978-80-87576-85-4, s. 261-262.

2.4.5 Účel a význam kriminalistické rekonstrukce

Hlavním účelem rekonstrukce je ověřit výpovědi podezřelého, obviněného, spoluobviněného, poškozeného nebo svědka a zjistit míru jejich pravdivosti. Jejím cílem je vytvoření modelu průběhu trestného činu spočívajícího v souhrnném obnovení materiální situace místa události a demonstraci jednání pachatele a dalších zúčastněných osob.

Význam kriminalistické rekonstrukce spočívá zejména v tom, že:

- může sloužit jako důkazní prostředek v trestním řízení,
- umožňuje prověrku již shromážděných důkazů,
- plní funkci pátrací a takticko-kriminalistické pomůcky,
- vytváří podklad pro další expertizní činnost.²⁵

2.4.6 Procesní podmínky a zásady provádění rekonstrukce

Rekonstrukce je zakotvena v § 104d trestního řádu a na její provedení se přiměřeně použije právní úprava vyšetřovacího pokusu. Při jejím provádění nesmí být podezřelý, obviněný nebo svědek, pokud se rekonstrukce účastní dobrovolně, jakkoliv usměřován ve svém jednání. Tento zákaz usměřování je významný zejména z hlediska zachování autenticity projevu osoby, která může při rekonstrukci spontánně reagovat a projevit skutečný průběh události.

Rekonstrukce může být provedena s účastí osob, jimž jsou známy znaky rekonstruovaného originálu, nebo i bez jejich účasti, a to na základě jiných důkazů a dosavadních zjištění.²⁶

---

²⁵ PORADA, Viktor. *Kriminalistika: technické, forenzní a kybernetické aspekty*. 2. aktualizované a rozšířené vydání. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2019. ISBN 978-8073-80-741-2, s. 541.

²⁶ FRYŠTÁK, Marek. *Dokazování v přípravném řízení*. 2. vyd. Spisy Právnické fakulty Masarykovy univerzity. Řada teoretická. Scientia. Brno: Masarykova univerzita, 2015. ISBN 978-80-210-7687-7, s. 262-263.

2.4.7 Dokumentace kriminalistické rekonstrukce

O provedené rekonstrukci se sepisuje protokol, který musí obsahovat náležitosti podle § 55 odst. 1 a 3 trestního řádu. Kromě popisu průběhu a výsledků rekonstrukce mohou být k protokolu připojeny obrazové záznamy, náčrtky a další dokumentační prostředky, které přispívají k úplnosti a přesnosti zachycení úkonu.²⁷

2.4.8 Druhy kriminalistické rekonstrukce a jejich odlišení od rekognice

Podle charakteru rekonstruovaných objektů se kriminalistická rekonstrukce dělí na rekonstrukci kriminalisticky významných míst, předmětů, znaků člověka a jednání či událostí.

Je nutné odlišovat kriminalistickou rekonstrukci od restaurace. Rekonstrukce se uplatňuje v případech, kdy objekt nebo situace již neexistují, zatímco restaurace se týká reálně existujících objektů, jejichž původní stav byl změněn.²⁸

---

²⁷ PORADA, Viktor. *Kriminalistika: technické, forenzní a kybernetické aspekty*. 2. aktualizované a rozšířené vydání. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2019. ISBN 978-8073-80-741-2, s. 546.

²⁸ Tamtéž, s. 542.

2.5 Vyšetřovací pokus

2.5.1 Právní zakotvení a obecné vymezení vyšetřovacího pokusu

Vyšetřovací pokus, jakožto specifická metoda kriminalistické praxe, představuje klíčový nástroj pro získávání objektivních informací v trestním řízení. Jeho procesní úprava byla zavedena do českého trestního řádu prostřednictvím novely zákonem č. 265/2001 Sb., konkrétně ustanovením § 104c Trestního řádu. Před touto novelou trestní řád neobsahoval samostatnou právní úpravu tohoto úkonu, ačkoliv byl vyšetřovací pokus v praxi připouštěn jako zvláštní způsob ohledání. Procesní zakotvení mělo za cíl eliminovat možnost nezákonných postupů a zajistit právní garance pro jeho provádění.

Z kriminalistického hlediska je vyšetřovací pokus definován jako specifická metoda kriminalistické praxe, jejíž podstatou je provádění pokusů v uměle vytvořených a cílevědomě měněných podmínkách. Jejím účelem je prověření a upřesnění již zjištěných skutečností, případně zjištění nových skutečností relevantních pro trestní řízení. Charakteristickým rysem vyšetřovacího pokusu je pozorování důležitých skutečností v experimentálních podmínkách, které jsou uměle vytvořené a obměňované, na rozdíl od rekonstrukce, která se snaží obnovit původní podmínky.²⁹

2.5.2 Rozdíl mezi vyšetřovacím pokusem a kriminalistickým experimentem

V rámci kriminalistické teorie a praxe jsou termíny „vyšetřovací pokus“ a „kriminalistický experiment“ často užívány souběžně a vzájemně zaměnitelně, přičemž jsou v mnoha kontextech chápány jako synonyma označující tentýž procesní úkon. „Experiment“ je definován jako metoda vědeckého poznání, spočívající ve zkoumání, modelování nebo obnovování konkrétní materiální situace či jevu za kontrolovatelných podmínek, s cílem zjišťovat zákonitosti zkoumaných jevů. Tato obecná definice zahrnuje i „kriminalistický experiment“ jako aplikaci této vědecké metody v kriminalistice.

Vyšetřovací experiment je pak v kriminalistické praxi chápán jako samostatný vyšetřovací úkon. Jeho podstatou je pokusná rekonstituce neboli opětovné vytvoření prověřovaných okolností trestného činu a jeho výsledků v plánovitě měněných

---

²⁹ KONRÁD, Zdeněk; Porada, Viktor; Straus, Jiří; Suchánek, Jaroslav. *Kriminalistika: kriminalistická taktika a metodiky vyšetřování*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2015. ISBN 978-80-7380-547-0, s. 103-104.

podmínkách. Cílem je objasnit objektivní možnost existence těchto okolností a jejich vztah ke konkrétní události trestného činu.³⁰

Z historického hlediska byly první zmínky o vyšetřovacím pokusu chápány jako druh rekonstrukce činu. Později byl vyšetřovací pokus (či experiment) popsán jako procesní úkon, modifikace vyšetřovacího ohledání, jehož cílem je rekonstrukce situací, událostí, jevů nebo skutečností za účelem zjištění, zda k nim mohlo dojít určitým způsobem. F. Grznar pak v šedesátých letech odlišil rekonstrukci od experimentu, přičemž rekonstrukce předpokládá obnovení situace a okolností, zatímco experiment postihuje činnost, která je nová, zpravidla vymezená jen teoreticky a vědecky fundovaná. Teoretické základy vyšetřovacího pokusu a kriminalistického experimentu byly komplexně rozpracovány v roce 1972 Vladimírem Preradem.³¹

2.5.3 Kriminalistický význam a účel vyšetřovacího pokusu

Vyšetřovací pokus má v kriminalistické praxi významné poslání, neboť slouží k prověrcce existujících a získávání nových důkazů v trestní věci. Jeho rozsáhlá funkční schopnost jako specifického nástroje poznání a dokázání skutkového stavu pro potřeby trestního řízení podmiňuje širokou škálu jeho cílů.

Mezi základní cíle vyšetřovacího pokusu se primárně řadí:

Získání podkladů pro vytyčení kriminalistických (vyšetřovacích) verzí.

- Poskytnutí prostředků pro prověrku již vytyčených kriminalistických (vyšetřovacích) verzí.
- Získání nových důkazů.
- Poskytnutí prostředků pro prověrku již získaných důkazů.
- Zjištění okolností napomáhajících spáchání určitého trestného činu.³²

---

³⁰ RYBÁŘ, Miroslav. *Základy kriminalistiky*. Praha: ACADEMIA, 2003. ISBN 80-86473-03-1, s. 159.

³¹ PRERAD, Vladimír. *Vyšetřovací experiment*. Praha: Univerzita Karlova, 1972. 167 s. ISBN 978-80-765-9677-8, s. 9.

³² KONRÁD, Zdeněk; Porada, Viktor; Straus, Jiří; Suchánek, Jaroslav. *Kriminalistika: kriminalistická taktika a metodiky vyšetřování*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2015. ISBN 978-80-7380-547-0, s. 104.

Dále je účelem vyšetřovacího pokusu prověřit nebo upřesnit již zjištěné skutečnosti. Zjišťování nových skutečností, které jsou důležité pro trestní řízení, je relevantní zejména v případech, kdy dosavadní poznatky nepostačují k prokázání určité dokazované skutečnosti.³³

Cíle vyšetřovacího experimentu zahrnují také prověrku a dokázání kriminalistických verzí a objektivizaci kriminalisticky a právně relevantních skutečností v trestním řízení. Vyšetřovací pokus umožňuje ověřit, zda určité skutečnosti mohly existovat, například zda mohl být strojvedoucí vlaku oslněn protijedoucím vozidlem, nebo zda daným způsobem probíhala vyšetřovaná událost včetně mechanismu tvorby stop. To se děje komparací experimentálních výsledků s již shromážděnými poznatky, například s prověřenými výpověďmi svědků a obviněných. Typově se rozlišují senzorické pokusy (zjišťující možnosti vnímání lidskými smysly, např. zrakem, sluchem, čichem) a situační pokusy (zjišťující možnosti provedení činnosti, vzniku jevu nebo průběhu události).³⁴

2.5.4 Zásady a příprava provádění vyšetřovacího pokusu

Příprava vyšetřovacího pokusu vychází z analýzy dosud shromážděných materiálů a složitějších případů probíhá ve dvou fázích – před výjezdem na místo a po příjezdu na místo.³⁵

Příprava před výjezdem zahrnuje vymezení problému a stanovení ověřovaných hypotéz, naplánování průběhu pokusů, určení účastníků, zajištění jejich účasti a potřebného materiálně-technického vybavení. Současně se stanoví cíl, místo a doba konání tak, aby co nejvíce odpovídaly podmínkám původní události, a zajistí se ochranná a organizační opatření.

Po příjezdu je místo uzavřeno, analyzován jeho stav z hlediska proveditelnosti pokusu a zdokumentována výchozí situace. Následuje upřesnění instruktáže účastníků a způsobu použití.

Zásady provádění: Vyšetřovací pokus musí být vědecky opodstatněný a proveden za shodných či obdobných podmínek jako původní událost, zejména z hlediska viditelnosti,

---

³³ CHMELÍK, Jan; Bruna, Eduard. *Dokazování v trestním řízení: trestněprávní a kriminalistické aspekty*. Praha: Vysoká škola finanční a správní (EUPRESS), 2018. ISBN 978-80-7408-175-0, s. 133.

³⁴ Tamtéž, s. 133.

³⁵ NĚMEC, Miroslav. *Kriminalistická taktika pro policisty a studenty Policejní akademie České republiky v Praze*. Praha: Abook, 2017. ISBN 978-80-906974-0-9, s. 508

klimatických, akustických a světelných podmínek i materiální situace místa, případně její rekonstrukce.³⁶

2.5.5 Kriminologická taktika vyšetřovacího pokusu

Taktika vyšetřovacího pokusu vychází z vědeckých zásad experimentu a jejich praktické aplikace s ohledem na různorodost vyšetřovacích situací.

Hlavní taktické zásady jsou:

Účast osob: Účast je dobrovolná; obviněný, poškozený či svědek mohou zvolit neaktivní účast nebo být nahrazeni figurantem s odpovídajícími vlastnostmi. K účasti nelze nikoho nutit.

Odborníci a znalci: U odborně či technicky náročných pokusů je vhodné přizvat odborníky nebo znalce.

Nezúčastněné osoby: Jejich přítomnost zvyšuje objektivitu, zákonnost a úplnost pokusu; výjimečně lze jejich účast nahradit či vynechat, hrozí-li zmaření úkonu.

Obhájce: Účast obhájce musí být zajištěna podle trestního řádu.

Podmínky pokusu: Pokusy se provádějí v plánovitě měněných podmínkách za účelem ověření různých variant průběhu děje.

Opakování a etapizace: Opakování pokusů zvyšuje věrohodnost výsledků; u složitých dějů je vhodné jejich rozdělení do etap pro detailnější analýzu.³⁷

2.5.6 Dokumentace vyšetřovacího pokusu

Dokumentace vyšetřovacího pokusu je klíčová pro zajištění jeho procesní správnosti, objektivnosti a důkazní hodnoty v trestním řízení. Základním dokumentem je protokol o vyšetřovacím pokusu, jehož sepsání je vyžadováno dle § 55 a násl. Trestního řádu.

---

³⁶ KONRÁD, Zdeněk; Porada, Viktor; Straus, Jiří; Suchánek, Jaroslav. *Kriminologika: kriminologická taktika a metodiky vyšetřování*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2015. ISBN 978-80-7380-547-0, s. 106.

³⁷ Tamtéž, s. 107.

Součástí dokumentace by mělo být zaznamenání výchozí materiální situace místa před jejím rekonstruováním, například prostřednictvím obrazového záznamu. Ačkoliv zdroje explicitně neuvádějí fotodokumentaci a videodokumentaci jako obligatorní součást protokolu o vyšetřovacím pokusu, je zdůrazněn význam obrazových a zvukových záznamů pro zvýšení objektivitu a důkazní hodnoty úkonu, a to analogicky k rekognici.³⁸

2.6 Prověрка na místě

2.6.1 Teoretické vymezení prověrky na místě

Prověřka na místě představuje z kriminalistického hlediska specifickou metodu kriminalistické praxe, označovanou jako vyšetřovací úkon. Jejím účelem je získávání kriminalisticky a právně relevantních informací prostřednictvím srovnání dříve učiněné výpovědi s aktuální objektivní situací zjištěnou na místě a s objekty, které se na něm nacházejí. Tyto skutečnosti jsou přímo demonstrovány dříve vyslechnutou osobou. Jedná se o důkazní prostředek, při kterém vyslechnutá osoba, jíž může být obviněný, podezřelý nebo svědek, ukazuje místa a objekty bezprostředně související s vyšetřovaným trestným činem. Současně na místě popisuje nebo demonstruje činnost, o které již vypovídala, s cílem porovnat zjištěné skutečnosti s reálným stavem na místě a získat nová fakta nebo důkazy. Prověřka na místě je vždy vázána na konkrétní místo, o kterém dotčená osoba vypovídala v trestním řízení. Účelem prověrky na místě je doplnit nebo upřesnit údaje důležité pro trestní řízení, konkrétně porovnat skutečnosti uvedené ve výpovědi s reálnou situací, a to bezprostředním ověřením údajů přímo na místě.

Tento úkon se liší od rekonstrukce, neboť jeho smyslem není obnova celé situace, nýbrž pouze ověření a upřesnění konkrétní výpovědi. Účelem prověrky není rekonstrukce děje, který je předmětem trestního řízení, ale pouze ověření nebo zpřesnění určitých skutečností. Rovněž je nutné odlišit prověřku na místě od vyšetřovacího pokusu, jelikož prověřka nemá experimentální charakter. K jejímu provedení není třeba ani vhodné upravovat situaci na místě, kde se provádí, ani vytvářet zvláštní podmínky, jako je tomu u vyšetřovacího pokusu.³⁹

---

³⁸ CHMELÍK, Jan; Bruna, Eduard. *Dokazování v trestním řízení: trestněprávní a kriminalistické aspekty*. Praha: Vysoká škola finanční a správní (EUPRESS), 2018. ISBN 978-80-7408-175-0, s. 137.

³⁹ CHMELÍK, Jan; BRUNA, Eduard; BRUNOVÁ, Markéta a BORČEVSKÝ, Pavel. *Dokazování v trestním řízení: trestněprávní a kriminalistické aspekty*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2025. ISBN 978-80-7380-983-6, s. 119-120.

Právní zakotvení prověrky na místě jako samostatného procesního úkonu v České republice bylo potvrzeno reglementací zákonem č. 265/2001 Sb., kterým byla s účinností od 1. ledna 2002 zavedena do trestního řádu jako jeden ze zvláštních způsobů dokazování. Předtím nebyl tento úkon samostatně vymezen ani judikaturou a praxe ho považovala za kombinaci výsledku, ohledání, rekognice, vyšetřovacího pokusu a rekonstrukce.⁴⁰

2.6.2 Realizace prověrky na místě

Základní podmínkou provedení prověrky na místě je dobrovolnost dotčené osoby. Obviněný, podezřelý nebo svědek nesmí být k účasti na tomto úkonu žádným způsobem donucován. Skutečnost, že účast osoby na úkonu byla dobrovolná, je nezbytné poznamenat do protokolu o výsledku dané osoby a následně i do protokolu o prověrci na místě. Předpokladem úspěšného provedení prověrky na místě je také iniciativa osoby, se kterou je úkon prováděn. K prověrci na místě je rovněž přibrána osoba na věci nezúčastněná, pokud je možné její přítomnost na místě zajistit.

Průběh prověrky na místě by měl být veden především iniciativou osoby, s níž je tento úkon prováděn. Po splnění formálních požadavků, zejména po poučení osob v souladu s jejich procesním postavením, je vhodné zahájit prověrku volným vyprávěním dotčené osoby. Ta by měla sama zvolit výchozí bod, od něhož se bude další postup na místě odvíjet, a současně určovat směr samotné prověrky. Součástí úkonu je rovněž zjištění a vyznačení případných změn oproti původnímu stavu, označení jednotlivých objektů, o nichž osoba vypovídala, jakož i vymezení míst, kde byly zajištěny důkazy či stopy nebo která jsou jinak významná pro trestní řízení. Osoba, s níž je prověrka na místě prováděna, by měla z vlastního pohledu objasnit význam jednotlivých označených míst ve vztahu k vyšetřované události.⁴¹

2.6.3 Dokumentace a hodnocení prověrky na místě

Prověrka na místě musí být, stejně jako každý jiný procesní úkon, řádně dokumentována. Při dokumentaci prověrky se přiměřeně použijí postupy užívané při dokumentaci místa

---

⁴⁰ CHMELÍK, Jan; BRUNA, Eduard; BRUNOVÁ, Markéta a BORČEVSKÝ, Pavel. *Dokazování v trestním řízení: trestněprávní a kriminalistické aspekty*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2025. ISBN 978-80-7380-983-6, s. 221-222.

⁴¹ CHMELÍK, Jan. *Rukověť kriminalistiky*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2005. ISBN 80-86898-36-9, s. 178.

činu a dalších úkonů, jako je například rekonstrukce nebo vyšetřovací pokus. Doporučeným dokumentačním prostředkem je videozáznam. Dokumentace by měla detailně zachycovat následující aspekty:

- Cestu na místo prověrky a chování osoby v průběhu přesunu.
- Charakteristiku samotného místa prověrky, včetně jeho zvláštností.
- Chování osoby na místě, zda místo bezpečně poznala, dokázala se orientovat a označit specifika.
- Případné změny na místě oproti původnímu stavu, označené dotčenou osobou.
- Výchozí místo prověrky na místě a celý postup jejího provedení.
- Všechny objekty a místa, které osoba označila, a její komentáře k nim.
- Popis a průběh demonstrováných činností.
- Otázky kladené orgánem činným v trestním řízení a reakce osoby, se kterou je prověrka na místě prováděna.

Je důležité rovněž zaznamenat do protokolu o výsledku a následně i do protokolu o prověrce na místě skutečnost, že účast osoby na úkonu byla dobrovolná.

Přínos prověrky na místě spočívá především v bezprostředním ověření výpovědi osob přímo na místě události a v porovnání zjištěných skutečností s reálným stavem, což může vést k získání nových faktů nebo důkazů pro trestní řízení.⁴²

---

⁴² CHMELÍK, Jan. *Rukověť kriminalistiky*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2005. ISBN 80-86898-36-9, s. 179.

2.7 Finanční šetření

2.7.1 Pojem a charakteristika finančního šetření v kontextu trestního řízení

Finanční šetření představuje specifickou metodu kriminalisticko-praktické činnosti, jejímž primárním účelem je vyhledávání, dokumentace a zajišťování výnosů z trestné činnosti, případně zajišťování náhradní hodnoty. Současně se tato metoda zaměřuje na vyhotovení majetkového profilu osoby podezřelé či obviněné. Cílem je zajištění výkonu trestu, ochranného opatření nebo nároku poškozeného v trestním řízení. S tímto úkonem jsou spojeny i následné úkoly související se správou takto zajištěného majetku.

Z kriminalistického hlediska jde o proces ověřování kriminalisticky významných informací, objektů, míst a osob, který je realizován oprávněnými policejními orgány s cílem vyhledat a zajistit majetek v souvislosti s probíhajícím trestním řízením. Finanční šetření představuje nedílnou součást konkrétního trestního řízení a spočívá v objektivním posouzení vztahů mezi dokumentovanou trestnou činností, výnosy z této činnosti, majetkovými poměry pachatele a jeho kriminálním okolím. K jeho provedení se využívá široké spektrum nástrojů trestního a policejního práva, které jsou dále rozpracovávány a interpretovány kriminalistickou teorií. Mezi tyto nástroje patří zejména osobní prohlídky, domovní a nebytové prohlídky, prohlídky u advokáta, institut vydání nebo odnětí věcí a další procesní prostředky upravené v trestním řádu.⁴³

2.7.2 Kriminalistický význam a účel finančního šetření

Kriminalistický význam finančního šetření spočívá v jeho roli jako základního předpokladu pro úspěšné zajištění a odčerpání majetku získaného trestnou činností. Kromě zajištění majetku přináší finanční šetření důležité poznatky a důkazy nezbytné pro prokázání viny pachatelů trestné činnosti. To umožňuje rychlé obnovení stavu, který byl narušen trestnou činností, a zefektivňuje proces odškodnění poškozených.⁴⁴

Hlavním účelem finančního šetření je odhalit možné zdroje majetkového prospěchu podezřelého a dalších zájmových osob. Současně se snaží identifikovat další latentní trestnou činnost a pachatele legalizace výnosů z trestné činnosti. V rámci etapy

---

⁴³ ČÁP, Jan. *Finanční šetření – kriminalisticko-taktický pohled*. Praha: Vysoká škola finanční a správní, a. s., edice EDUCOpress, 2025. ISBN 978-80-7408-279-5, s. 18-19.

⁴⁴Tamtéž, s. 18-19.

prověřování se finanční šetření zaměřuje na ověřování poznatků o majetkovém prospěchu pocházejícím z trestné činnosti, které byly zjištěny před zahájením úkonů trestního řízení, a na dokumentaci tohoto prospěchu. Dalším cílem je odhalení a zdokumentování dalších zájmových majetkových hodnot, jež nebylo možné získat v předchozí etapě finančního zpravodajství, a zajištění majetkového prospěchu podle příslušných ustanovení trestního řádu.⁴⁵

2.7.3 Místo finančního šetření mezi zvláštními způsoby dokazování

Finanční šetření se teoreticky řadí mezi stávající kriminalisticko-taktické metody a je začleňováno mezi dílčí metody spadající pod zvláštní způsoby dokazování. Z pohledu kriminalistické taktiky představuje finanční šetření širší výklad, než je dáno zákonným výčtem oprávnění v trestním právu či v rámci policejního práva. Jde o specifickou metodu kriminalistické praktické činnosti, která spočívá v prověřování kriminalisticky relevantních informací, objektů, míst a osob.

Metoda finančního šetření je založena na souběžném vnímání s vedením konkrétního trestního řízení. U závažnější trestné činnosti je doporučeno její provádění souběžně s procesem operativního rozpracování, tedy s využitím prostředků operativně pátrací činnosti. Jedná se o speciální postup, který je veden odborně zdatnými příslušníky policejního orgánu s cílem dohledat majetek pachatele trestné činnosti.⁴⁶

2.7.4 Druhy finančního šetření

Finanční šetření, jakožto metoda kriminalisticko-praktické činnosti, se v praxi diferencuje dle rozsahu a hloubky prováděných úkonů. Z hlediska rozsahu vedeného finančního šetření jsou rozlišovány dva základní typy: zkrácené finanční šetření a komplexní finanční šetření.

Zkrácené finanční šetření je primárně zaměřeno na vyhledávání, dokumentaci a zajišťování výnosů z trestné činnosti. Dále se soustředí na shromažďování důkazů

---

⁴⁵ ŠUGÁR, Ján. *Finanční šetření v trestním řízení*. Eupress. Praha: Vysoká škola finanční a správní, 2015. ISBN 978-80-7408-129-3. Dostupné z: https://is.vsfs.cz/repo/5208/Financni_setreni_v_trestnim_rizeni.pdf.

⁴⁶ ČÁP, Jan. *Finanční šetření – kriminalisticko-taktický pohled*. Praha: Vysoká škola finanční a správní, a. s., edice EDUCOpres, 2025. ISBN 978-80-7408-279-5, s. 18-20.

relevantních pro trestní věc a na zpracování částečného majtkového profilu prověřovaných osob.

Naopak komplexní finanční šetření je charakterizováno širším a detailnějším přístupem. Zahrnuje nejen vyhledávání, dokumentaci a zajišťování výnosů z trestné činnosti, ale též zpracování podrobných analýz a vyhotovení úplného majtkového profilu prověřovaných osob. Cílem je získání uceleného přehledu o finančních tocích, majtkových poměrech a ekonomickém prostředí pachatele, což umožňuje identifikaci skrytých aktiv a složitějších struktur pro legalizaci výnosů z trestné činnosti.

Oba typy šetření jsou klíčové pro naplnění účelu trestního řízení, kterým je nejen potrestání pachatele, ale i odčerpání majtkového prospěchu získaného trestnou činností. Volba mezi zkráceným a komplexním šetřením závisí na povaze trestné činnosti, dostupných informacích a strategii orgánů činných v trestním řízení.⁴⁷

2.7.5 Proces dokumentace finančního šetření

Proces dokumentace finančního šetření je integrální součástí metodiky šetření a probíhá kontinuálně v několika fázích trestního řízení. Lze jej sumarizovat do tří základních fází postupu: vyhledávání majtku, zajišťování majtku a správa zajištěného majtku.

V počáteční fázi, označované jako předprocesní stadium nebo finanční prověřování, je dokumentace zaměřena na ověřování a rozpracování poznatků získaných z finančního zpravodajství. Cílem je získat podklady a nezbytná vysvětlení, která povedou k rozhodnutí o zahájení trestního řízení. V této etapě se provádí prověrka poznatků, která zahrnuje hodnocení získané informace policistou, ověření v databázích a evidencích (policijních či jiných institucí) a následné rozpracování poznatku. Rozpracování poznatku je činnost směřující k úplné dokumentaci všech informací a materiálů svědčících o podezření ze spáchání trestného činu a s ním souvisejících výnosů.⁴⁸

---

⁴⁷ ŠUGÁR, Ján. *Finanční šetření v trestním řízení*. Eupress. Praha: Vysoká škola finanční a správní, 2015. ISBN978-80-7408-129-3. Dostupné z: https://is.vsfs.cz/repo/5208/Financni_setreni_v_trestnim_rizeni.pdf.

⁴⁸ Tamtéž

Konkrétní kroky v rámci vyhledávání majetku, které zároveň představují dokumentační činnost, zahrnují především administrativní postupy založené na zmocněních vyplývajících z trestního a policejního práva. Mezi tyto postupy patří:

- Žádosti o informace podle § 8 odst. 1 trestního řádu nebo § 18 a 66 zákona o Policii České republiky, směřující k právnickým i fyzickým osobám (např. katastrální úřady, pojišťovny, Česká správa sociálního zabezpečení, leasingové společnosti).
- Žádosti o informace podléhající bankovnímu tajemství podle § 8 odst. 2 trestního řádu, adresované bankám, družstevním záložnám, centrálním depozitářům cenných papírů, investičním společnostem nebo finančním úřadům.
- Žádosti o informace od správce daně podle právních předpisů a dohod (např. Finančního úřadu, správního úřadu či orgánu obce).
- Žádosti o informace u dalších právnických nebo fyzických osob.

Významným zjednodušením při dohledávání majetku je existence Centrální evidence účtů. Kromě těchto administrativních žádostí se pro dokumentaci využívají i další instituty trestního a policejního práva, jako jsou například osobní, domovní a nebytové prohlídky, prohlídky u advokáta, vydání a odnětí věcí.⁴⁹

Po zahájení trestního stíhání pokračuje finanční šetření a s ním související dokumentace s cílem doplnit předběžný seznam zájmového majetku o nové informace, které nebylo možné získat v předchozí etapě.⁵⁰

---

⁴⁹ ČÁP, Jan. *Finanční šetření – kriminalisticko-taktický pohled*. Praha: Vysoká škola finanční a správní, a. s., edice EDUCOpress, 2025. ISBN 978-80-7408-279-5, s. 22.

⁵⁰ ŠUGÁR, Ján. *Finanční šetření v trestním řízení*. Eupress. Praha: Vysoká škola finanční a správní, 2015. ISBN 978-80-7408-129-3. Dostupné z: https://is.vsfs.cz/repo/5208/Financni_setreni_v_trestnim_rizeni.pdf.

2.8 Operativně pátrací činnost

2.8.1 Pojem

Operativně pátrací činnost (OPČ) je definována jako vysoce specializovaná aktivita realizovaná oprávněnými příslušníky služby kriminální policie. Její právní povaha vyplývá ze zákonného zmocnění, které je vymezeno jak v oblasti policejního práva, konkrétně v ustanoveních týkajících se získávání poznatků o trestné činnosti v zákoně o Policii České republiky, tak i v trestním řádu, kde jsou upraveny operativně pátrací prostředky. Dále je OPČ regulována interními akty policejního prezidenta, jež se dotýkají především metod této činnosti.

OPČ představuje nedílnou a základní součást práce detektiva či operativce, jejímž primárním účelem je objasňování trestné činnosti, zejména v kontextu nejzávažnějších forem kriminálního jednání. Z kriminalistického hlediska se jedná o souhrn především utajených postupů, prostředků a taktických operací. Tyto aktivity směřují k vyhledávání, zajišťování, zkoumání a využívání stop a dalších kriminalisticky relevantních skutečností. Konečným cílem této komplexní činnosti je úspěšné odhalování, vyšetřování a předcházení trestné činnosti, případně šířeji kriminalisticky relevantních událostí.⁵¹

2.8.2 Formy operativně pátrací činnosti

OPČ lze z hlediska jejího zaměření rozdělit do několika základních forem:

- **Prevence trestné činnosti:** Preventivní forma OPČ je zaměřena na předcházení vzniku trestné činnosti.
- **Odhalování trestné činnosti:** Odhalování trestné činnosti má proaktivní charakter a je realizováno z vlastní iniciativy policie.
- **Objasňování trestné činnosti:** Tato forma OPČ navazuje na odhalení trestné činnosti a spočívá v jejím prošetřování a dokumentaci.⁵²

---

⁵¹ ČÁP, Jan. *Finanční šetření – kriminalisticko-taktický pohled*. Praha: Vysoká škola finanční a správní, a. s., edice EDUCOpress, 2025. ISBN 978-80-7408-279-5, s. 60.

⁵² Tamtéž, s. 61.

2.8.3 Metody operativně pátrací činnosti

Operativně pátrací činnost (OPČ) je charakterizována souhrnem metod, které slouží k vyhledávání, zajišťování a využívání kriminalisticky relevantních informací s cílem odhalování, vyšetřování a předcházení trestné činnosti. Současná policejní věda specifikuje následující metody operativně pátrací činnosti:

- Osobní pátrání: Osobní pátrání spočívá v aktivním vyhledávání osob a skutečností souvisejících s trestnou činností na základě dostupných informací, osobní znalosti operativní situace a kriminalistických poznatků.
- Získávání a prověřování operativních informací: Cílem je shromáždění, ověření a vyhodnocení poznatků významných pro OPČ
- Operativní vytěžování osob: Představuje cílenou komunikaci s osobami, u nichž lze důvodně předpokládat znalost relevantních informací.
- Operativní obhlídka: Specifický postup sloužící k rekognoskaci objektů a terénu.
- Operativní pronikání do zájmového prostředí: Utajovaná činnost, při níž policista nebo jiná oprávněná osoba vstupuje do prostředí spojeného s trestnou činností za účelem získání informací.⁵³

2.8.4 Druhy operativně pátracích prostředků a podpůrných operativně pátracích prostředků

V rámci operativně pátrací činnosti se rozlišují dvě základní kategorie prostředků, a to operativně pátrací prostředky a podpůrné operativně pátrací prostředky. Toto rozdělení je klíčové z hlediska jejich právní úpravy, procesního využití a důkazní síly v trestním řízení.

Operativně pátrací prostředky (OPP) jsou taxativně upraveny v trestním řádu (§ 158c-e) a představují souhrn opatření policejních orgánů, jež jsou primárně zaměřeny na předcházení, odhalování a objasňování trestné činnosti. Mezi tyto prostředky náleží:

- Předstíraný převod (§ 158c TrŘ): Jedná se o předstírání koupě, prodeje nebo jiného způsobu převodu předmětu plnění, včetně převodu věci, k jejímuž držení je zapotřebí zvláštní povolení nebo jejíž držení je zakázáno.

---

⁵³ ČÁP, Jan. *Finanční šetření – kriminalisticko-taktický pohled*. Praha: Vysoká škola finanční a správní, a. s., edice EDUCOpres, 2025. ISBN 978-80-7408-279-5, s. 62-64.

- Sledování osob a věcí (§ 158d TrŘ): Spočívá v utajeném sledování pohybu konkrétních osob nebo věcí za účelem zjištění informací důležitých pro trestní řízení.
- Použití agenta (§ 158e TrŘ): Zahrnuje nasazení zvláště vyškoleného policisty, který v utajení proniká do kriminálního prostředí s cílem získat poznatky o trestné činnosti nebo přímo se podílet na jejím odhalení.

Výstupy z použití operativně pátracích prostředků, jako jsou zvukové, obrazové či jiné záznamy, splňují-li podmínky protokolace dle trestního řádu, mohou být přímo použity jako důkazy v trestním řízení.⁵⁴

Podpůrné operativně pátrací prostředky (POPP) nejsou upraveny v trestním řádu, nýbrž zůstávají v režimu zákona o Policii České republiky. Mezi podpůrné operativně pátrací prostředky se řadí:

- Informátor: Jedná se o osobu, která poskytuje policii informace z kriminálního prostředí. Využití informátora je základním nástrojem pro získávání poznatků v zájmovém prostředí.
- Krycí prostředky: Zahrnují krycí doklady, vozidla, objekty nebo jiné prostředky, které umožňují policistům nebo agentům působit v utajení a zastírat svou pravou identitu či účel činnosti.
- Zabezpečovací technika: Jedná se o technické prostředky (např. odposlechová zařízení, skryté kamery, sledovací technika), které slouží k utajenému získávání informací a zajištění bezpečnosti operativních akcí.
- Zvláštní finanční prostředky: Slouží k financování utajených operací a činností, jako jsou nákupy informací, odměny informátorům nebo úhrada nákladů spojených s krycími operacemi.

Informace a poznatky získané prostřednictvím podpůrných operativně pátracích prostředků samy o sobě nedisponují přímou procesní povahou důkazu. Pro jejich využití v trestním řízení je nezbytná jejich následná procesní formalizace a doplnění dalšími důkazními prostředky, které posilují jejich validitu a důkazní sílu.⁵⁵

⁵⁴ CHMELÍK, Jan; Bruna, Eduard. *Dokazování v trestním řízení: trestněprávní a kriminalistické aspekty*. Praha: Vysoká škola finanční a správní (EUPRESS), 2018. ISBN 978-80-7408-175-0, s. 153-154.

⁵⁵ ČÁP, Jan. *Finanční šetření – kriminalisticko-taktický pohled*. Praha: Vysoká škola finanční a správní, a. s., edice EDUCOpress, 2025. ISBN 978-80-7408-279-5, s. 65-68.

3 Praktická část

Praktická část této bakalářské práce je zaměřena na analýzu vybraných zvláštních způsobů dokazování v podmínkách policejní praxe. Jejím hlavním cílem je na základě konkrétních kazuistik posoudit efektivitu jejich využití, správnost jejich dokumentace a jejich soulad s teoretickými zásadami kriminalistiky, jak byly vymezeny v teoretické části práce.

Pro naplnění stanoveného cíle byly zvoleny tři kazuistiky, které se zaměřují na různé oblasti důkazní činnosti, konkrétně na operativně pátrací činnost ve spojení s finančním šetřením, rekognici podle hlasu a prověrku na místě. Tyto případy byly vybrány z důvodu jejich praktické relevance a současně proto, že umožňují porovnat rozdílné přístupy policejních orgánů k provedení jednotlivých důkazních úkonů, a to jak z hlediska jejich procesní správnosti, tak i jejich skutečného přínosu pro trestní řízení.

U jednotlivých kazuistik je nejprve popsán skutkový stav a průběh provedeného úkonu, následně jsou formulovány otázky reflektující praktické aspekty dané problematiky a odpovědi na tyto otázky z pozice zpracovatele spisu. Na základě těchto zjištění je následně provedeno porovnání s teoretickými zásadami kriminalistiky a formulována doporučení pro zefektivnění obdobných úkonů v budoucí praxi.

3.1 Kazuistika případu finančního šetření a operativně pátrací činnosti

Význam práce s informacemi v policejní praxi spočívá především v schopnosti detekovat a následně syntetizovat zdánlivě nesouvisející poznatky do uceleného řetězce důkazů. Tento proces vyžaduje nejen vysokou míru odborné erudice, ale zejména vnitřní motivaci policisty, který se nespokojí s rutinním provedením úkonů, nýbrž aktivně vyhledává souvislosti. Následující případ z oblasti drogové kriminality, konkrétně distribuce hydrochloridu metamfetaminu (pervitinu), ilustruje, jak detailní analytické myšlení přímo ovlivňuje úspěšnost trestního řízení.

V rámci prověřování bylo jako primární nástroj využito sledování osob a věcí podle § 158d odst. 2 trestního řádu. Cílem tohoto úkonu bylo zmapování denního režimu prověřovaného a identifikace jeho stykových osob v rámci distribuční sítě. Prvotním vyhodnocením záznamů bylo zjištěno, že subjekt s vysokou frekvencí navštěvuje herní zařízení a tráví čas u výherních hracích přístrojů. Ačkoliv se tato informace mohla jevit

jako marginální údaj o trávení volného času, pro vyšetřovatele se stala klíčovým indikátorem v rámci následného finančního šetření.

Paralelně s operativní činností byl realizován postup podle § 8 odst. 2 trestního řádu, zaměřený na bankovní účty a majetkové poměry. Bylo zjištěno, že oficiální měsíční příjem podezřelého ze zaměstnání činí 25 000 Kč. Při fixních nákladech na nájemné ve výši 15 000 Kč a běžných životních výdajích odhadovaných na minimálně 10 000 Kč bylo zřejmé, že legální příjmy subjektu jsou beze zbytku vyčerpány zajištěním základních životních potřeb. Jelikož prověřovaný žil v jednočlenné domácnosti, nepobíral žádné sociální dávky ani příspěvky na bydlení a nedisponoval žádnými legálními vedlejšími příjmy, vykazovala jeho ekonomická bilance nulovou schopnost akumulace úspor či financování nákladných volnočasových aktivit.

Rozhodujícím momentem byla iniciativa policejního orgánu směřující k provozovateli hazardních her. Vzhledem k současné legislativě, která podmiňuje vstup do heren registrací a hru na automatech použitím registrační karty, byla vyžádána historie herního konta prověřovaného. Analýza těchto dat odhalila, že subjekt v herně pravidelně prohrává průměrně 30 000 Kč měsíčně. Pro verifikaci, že kartu skutečně využívá prověřovaný, byly zajištěny kamerové záznamy z provozovny. Vznikl tak nezpochybnitelný důkazní nepoměr mezi legálním příjmem a reálnými výdaji v celkové výši minimálně 55 000 Kč měsíčně.

Při následném výslechu byl podezřelý konfrontován s detailním rozbořením své finanční situace. Pod tíhou matematických důkazů o nesouladu svých příjmů a výdajů nebyl schopen logicky vysvětlit původ scházejících finančních prostředků a doznal, že tyto pocházejí z prodeje pervitinu. Tento případ potvrzuje, že úspěšné vyšetřování je podmíněno pracovní spokojeností, která se projevuje zvýšenou ochotou k analytickému myšlení.

3.1.1 Otázky a odpovědi

1. Co bylo tím hlavním momentem, kdy jste se rozhodli zaměřit na herní historii podezřelého?

Hlavním momentem bylo vyhodnocení poznatků ze sledování osob a věcí podle § 158d odst. 2 trestního řádu. Opakovaně bylo zjištěno, že podezřelý často navštěvuje herní zařízení. Tento poznatek nebyl vnímán jako běžné trávení volného času, ale jako možný

indikátor finančních toků neodpovídajících jeho legálním příjmům, což vedlo k dalšímu prověřování.

2. Jak hodnotíte rychlost a ochotu provozovatele herny při poskytování dat z registračních karet?

Součinnost provozovatele byla zásadní a velmi přínosná. Data z registrační karty objektivně doložila rozsah herní aktivity a reálné výdaje podezřelého. Důležité byly i kamerové záznamy potvrzující, že kartu skutečně používal. Bez této součinnosti by důkazní situace nebyla tak přesvědčivá.

3. Jak náročné bylo provést syntézu dat z bankovních účtů, mzdových listů a herního konta do podoby nezpochybnitelného důkazu?

Syntéza byla odborně náročná, protože bylo nutné propojit více informačních okruhů do jednoho celku. Jednotlivé údaje samy o sobě nestačily, rozhodující bylo jejich porovnání a vyčíslení ekonomické reality. Výsledkem byl jednoznačný závěr, že legální příjmy nemohly pokrýt skutečné výdaje.

4. Byla konfrontace s finančním nepoměrem (příjem vs. prohra) tím rozhodujícím faktorem pro doznání podezřelého?

Ano, šlo o rozhodující moment. Podezřelý byl konfrontován s konkrétním rozbořem své finanční situace a nebyl schopen vysvětlit zdroj prostředků. Právě tento nepoměr vedl k doznání, že finance pocházely z prodeje pervitinu.

5. Považujete tento hloubkový analytický postup za běžnou rutinu, nebo za nadstandardní iniciativu vyšetřovatele?

Nejde o běžnou rutinu. Klíčové bylo aktivní vyhodnocení zdánlivě okrajového poznatku a jeho rozvinutí do finančního šetření. Šlo o nadstandardní iniciativu, která vedla k získání přesvědčivého důkazu.

6. Vidíte v tomto postupu univerzální metodu pro prokazování zisku u drogové trestné činnosti?

Nejde o univerzální metodu použitelnou ve všech případech. Je však dobře přenositelná tam, kde existuje nepoměr mezi příjmy a výdaji. Umožňuje nepřímo, ale přesvědčivě doložit nelegální zdroj příjmů a je v praxi efektivně využitelná.

3.1.2 Porovnání s teoretickými zásadami kriminalistiky

V tomto případě lze konstatovat výrazný soulad s teoretickými zásadami kriminalistiky, zejména v oblasti operativně pátrací činnosti a finančního šetření. Postup policejního orgánu byl systematický a plánovitý, přičemž jednotlivé poznatky byly průběžně vyhodnocovány a rozvíjeny do dalších vyšetřovacích verzí. Zásada plánovitosti se projevila tím, že původně marginální poznatek o opakovaných návštěvách herního zařízení byl správně vyhodnocen jako indikátor možných finančních toků neodpovídajících legálním příjmům, což vedlo k rozšíření prověřování o finanční a majetkovou analýzu. Současně byla naplněna zásada objektivity, neboť závěry nebyly založeny na domněnkách, ale na konkrétních ekonomických údajích. Byly analyzovány příjmy, životní náklady i rozsah proher v hazardním zařízení a jejich vzájemným porovnáním byl prokázán zásadní nesoulad mezi legálními příjmy a skutečnými výdaji. Zásada dokumentace se projevila procesním zajištěním všech relevantních informací, včetně údajů o bankovních účtech, podkladů od provozovatele herny a jejich ověření prostřednictvím kamerových záznamů, čímž vznikl ucelený důkazní řetězec. Uplatněna byla rovněž zásada rychlosti a hospodárnosti, jelikož analytická práce umožnila efektivně odhalit ekonomický nepoměr bez nutnosti rozsáhlého dokazování. Výsledná důkazní situace umožnila konfrontaci podezřelého s konkrétními a matematicky podloženými skutečnostmi, což vedlo k jeho doznání.

Lze tak uzavřít, že postup policejního orgánu odpovídal teoretickým zásadám kriminalistiky a představoval efektivní využití analytického přístupu při práci s operativními informacemi a finančními daty, které významně přispělo k objasnění trestné činnosti.

3.1.3 Doporučení pro budoucí praxi

Z poznatků vyplývá, že u obdobných případů drogové trestné činnosti je vhodné důsledněji sledovat nejen přímé důkazy distribuce, ale i tzv. podpůrné ekonomické indikátory, zejména životní standard, formy trávení volného času, výdaje za hazardní hry, luxusní spotřebu nebo jiné pravidelné finanční toky. Praxe ukazuje, že právě v těchto oblastech lze nalézt důležitý důkazní most mezi podezřením a přiznáním.

Do budoucna by bylo vhodné metodicky posílit schopnost policejních orgánů pracovat s finančními daty. To zahrnuje nejen znalost právních možností získávání údajů, ale

i základní analytické návyky při porovnávání příjmů, výdajů a životního stylu prověřovaných osob.

Za přínosné lze považovat i vytvoření interního doporučení, podle něhož by u majetkově disproporčních případů měla být automaticky zvažována kontrola dalších finančně relevantních oblastí, včetně hazardních registrací, pohybů na účtech, úvěrového zatížení a faktického způsobu života osoby.

3.2 Rekognice podle hlasu

Tento případ, realizovaný v působnosti Územního odboru Karlovy Vary, dokumentuje procesně i technicky náročný úkon – rekognici podle hlasu. Případ se týkal zvláště závažného zločinu loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku. Pachatel se zamaskovaným obličejem pod hrozbou použití nože a naznačenými bodnořeznými pohyby vynutil na recepční hotelu vydání finanční hotovosti v řádech desítek tisíc korun. Navzdory maskování obličeje kuklou se poškozená projevila jako senzitivní svědkyně, která si fixovala specifickou barvu a výšku hlasu pachatele.

Vzhledem k tomu, že v dané fázi řízení nebyl podezřelý (dále jen „osoba D.“) ještě v procesním postavení obviněného, byl úkon realizován jako neodkladný a neopakovatelný před zahájením trestního stíhání za přítomnosti soudce. Tento postup vyžadoval mimořádně precizní organizační přípravu:

Zajištění srovnávacího materiálu: Policejní orgán na základě vlastních opatření zajistil autentický hlasový projev osoby D. z hlasových zpráv zasílaných přes sociální síť. K tomuto hlasu bylo vybráno šest srovnávacích nahrávek figurantů. Celkem sedm nahrávek výrazně posílilo objektivitu úkonu, přičemž standardně by postačovaly tři přivzaté nahrávky. Výběr figurantů byl prováděn tak, aby jejich hlasové parametry (věk, národnost, výška a barva hlasu) odpovídaly popisu poškozené i hlasu podezřelého.

Technické a prostorové zabezpečení: Úkon byl realizován ve speciální výslechové místnosti. Poznávající osoba byla umístěna v separovaném prostoru, zatímco vyšetřovatel, státní zástupce, soudce a nezúčastněná osoba sledovali průběh za polopropustným sklem. Nahrávky byly přehrávány pomocí bluetooth reproduktoru v pořadí určeném soudcem, který jednotlivé vzorky číselně označil, čímž byla garantována nestrannost.

Dokumentace: Celý proces byl zaznamenáván soustavou kamer a mikrofonů, které snímaly jak prostor se svědkyní, tak prostor s ostatními účastníky řízení, což zajistilo absolutní přezkoumatelnost úkonu pro potřeby hlavního líčení.

V průběhu rekognice byla poškozená nejprve vyslechnuta k okolnostem vnímání hlasu pachatele. Po prvním přehrání celé sady sedmi nahrávek se svědkyně nevyjádřila a požádala o opětovný poslech. Při druhém přehrávání, konkrétně u nahrávky č. 4, jednoznačně identifikovala hlas osoby D. jako hlas pachatele loupeže. Své rozhodnutí odůvodnila tím, že barva a výška hlasu přesně odpovídala hlasu, který vnímala během stresové situace při přepadení.

Celý průběh rekognice byl tedy zaznamenáván na kameru a mikrofon, ale také zapisován do protokolu. Poznávající osobě po provedení rekognice nebyl sdělen její výsledek, ale je nutné zmínit, že byl identifikován hlas v té době prověřovaného D. Tento byl nakonec ve spojení s dalšími důkazy obviněn, a nakonec i odsouzen.

3.2.1 Otázky a odpovědi

1. Kolik čistého času zabrala technická a organizační příprava této hlasové rekognice?

Příprava zabrala několik pracovních dnů. Nejvíce času si vyžádalo zajištění a výběr vhodných srovnávacích nahrávek podle popisu poznávající osoby. Současně bylo nutné zajistit procesní podmínky úkonu, tedy účast soudce, státního zástupce a dalších osob, a připravit výslechovou místnost včetně záznamové techniky.

2. Proč jste se rozhodli pro nadstandardní počet 7 nahrávek namísto zákonem připuštěného minima?

Vyšší počet nahrávek byl zvolen pro posílení objektivitu a důkazní hodnoty rekognice. U hlasové rekognice, která je citlivější než vizuální poznání, bylo cílem minimalizovat riziko náhodné identifikace. Více vzorků zvyšuje variabilitu a snižuje pravděpodobnost ovlivnění výběru.

3. Jak náročné bylo získat autentický hlasový projev podezřelého z digitálního prostředí (sociálních sítí)?

Získání hlasu vyžadovalo operativní práci a technickou úpravu nahrávky. Bylo nutné ověřit pravost hlasu a zajistit, aby nebyl zkreslený. Následně bylo potřeba sjednotit kvalitu všech nahrávek pro jejich srovnatelné přehrávání.

4. Jaký vliv měla přítomnost soudce a státního zástupce na procesní jistotu při provádění úkonu?

Přítomnost soudce a státního zástupce výrazně posílila procesní jistotu. Byla zajištěna transparentnost a zákonnost úkonu, přičemž soudce dohlížel na nestrannost, zejména určením pořadí nahrávek.

5. Do jaké míry přispělo využití speciální výslechové místnosti a polopropustného skla k věrohodnosti poznání?

Speciální místnost přispěla k psychologickému komfortu i procesní čistotě. Polopropustné sklo umožnilo sledování úkonu bez přímého kontaktu s poznávající osobou, čímž se eliminoval možný vliv okolí.

6. Proč byla zvolena duální kamerová dokumentace a jaké výhody to přineslo pro důkazní řízení?

Duální kamerový záznam zajistil maximální přezkoumatelnost úkonu. Zachytil jak poznávající osobu, tak ostatní účastníky, což umožňuje přesnou rekonstrukci průběhu při následném dokazování.

7. Považujete za nutné vyslechnout poznávající osobu detailně i po skončení rekognice pro upevnění objektivitu, přestože to zákon výslovně neukládá?

Ano, tento postup je vhodný. Dodatečný výslech umožňuje zaznamenat způsob rozpoznání a konkrétní znaky, které vedly k identifikaci. Zvyšuje to důkazní hodnotu a transparentnost úkonu.

3.2.2 Porovnání s teoretickými zásadami kriminalistiky

Také ve druhém případě lze konstatovat vysokou míru souladu s teoretickými zásadami kriminalistiky, které upravují správné provádění důkazních úkonů a jejich dokumentaci v trestním řízení. Především byla respektována zásada legality, která se projevila volbou režimu neodkladného a neopakovatelného úkonu za účasti soudce. Tím byla zajištěna procesní správnost postupu a současně posílena důkazní hodnota provedené rekognice pro další fáze trestního řízení, zejména pro řízení před soudem.

Významným prvkem byla také aplikace zásady objektivitu. Ta se projevila zejména při výběru většího počtu srovnávacích hlasových nahrávek, než jaký je minimálně požadován, čímž bylo omezeno riziko náhodné identifikace a posílena věrohodnost samotného poznání. Objektivitu úkonu dále podporovalo skutečnost, že pořadí jednotlivých nahrávek určoval soudce a jednotlivé vzorky byly označeny pouze číselně, což vylučovalo možnost jakéhokoli sugestivního ovlivnění poznávající osoby.

Důležitou roli hrála rovněž zásada podobnosti, která je při provádění rekognice jedním ze základních kriminalistických požadavků. Výběr figurantů byl proveden tak, aby jejich hlasové charakteristiky odpovídaly popisu, který poskytla poznávající osoba, a aby se co nejvíce blížily hlasovým parametrům podezřelé osoby. Tím bylo zajištěno, že poznávající osoba vybírala mezi vzorky, které byly z hlediska relevantních znaků vzájemně srovnatelné.

Dalším důležitým aspektem byla zásada dokumentační úplnosti. Celý úkon byl zaznamenán audiovizuální technikou, která zachycovala nejen samotný průběh rekognice, ale také reakce poznávající osoby a přítomnost dalších účastníků řízení. Taková dokumentace výrazně zvyšuje přezkoumatelnost úkonu a umožňuje jeho následnou kontrolu v rámci soudního řízení.

V neposlední řadě byla respektována také zásada psychologické vhodnosti provádění důkazních úkonů. Poznávající osoba byla nejprve vyslechnuta k okolnostem, za nichž hlas pachatele vnímala, a následně jí byl umožněn opakovaný poslech jednotlivých nahrávek bez jakéhokoli zjevného nátlaku nebo vedení ze strany vyšetřovatele. Tento postup přispěl k tomu, že identifikace hlasu byla výsledkem samostatného rozhodnutí svědkyně a nikoli vnější sugestivní manipulace.

Na základě uvedených skutečností lze konstatovat, že kombinace procesních, technických a psychologických opatření vedla k provedení rekognice podle hlasu způsobem, který je v plném souladu s teoretickými zásadami kriminalistiky. Současně lze tento postup považovat za příklad kvalitně připraveného a dokumentovaného důkazního úkonu, který má vysokou míru věrohodnosti a procesní použitelnosti.

3.2.3 Doporučení pro budoucí praxi

Na základě analyzované kazuistiky a teoretických východisek kriminalistiky lze formulovat několik doporučení směřujících ke zvýšení efektivity a důkazní spolehlivosti rekognice v budoucí praxi. V první řadě je vhodné důsledně dbát na poučení poznávající osoby o možnosti tzv. prázdné rekognice, tedy situace, kdy se mezi předkládanými osobami nebo objekty nemusí nacházet osoba, která má být poznána. Takové poučení přispívá k omezení sugestivního tlaku na poznávající osobu a podporuje objektivitu samotného poznání.

V rámci praktického provádění rekognice je současně vhodné zvažovat možnost využití různých forem její realizace, například rekognice podle fotografií nebo video rekognice. Tyto způsoby mohou být přínosné zejména v situacích, kdy není možné zajistit fyzickou přítomnost většího počtu osob nebo kdy je třeba zajistit vyšší míru bezpečnosti a anonymity. Při provádění rekognice by měla být vždy zachována přítomnost nezúčastněné osoby, která přispívá k transparentnosti úkonu a posiluje jeho procesní důvěryhodnost.

Z hlediska právní jistoty je rovněž vhodné výslovně zdůraznit, že podezřelý či obviněný je povinen se rekognice účastnit, avšak nesmí být nucen k aktivnímu jednání. Takové vymezení respektuje práva osoby, vůči níž je úkon prováděn, a zároveň umožňuje provedení rekognice jako důležitého důkazního prostředku. Pro posílení přezkoumatelnosti úkonu by mělo být standardem pořizování zvukového a obrazového záznamu průběhu rekognice, který umožní následnou kontrolu jejího průběhu v rámci dokazování před soudem.

Dalším doporučením je zajištění organizační nezávislosti osoby, která rekognici provádí. Vhodné je, aby tento úkon realizovala pověřená osoba, která se přímo nepodílí na ostatních úkonech v daném trestním řízení, čímž se minimalizuje riziko neúmyslného ovlivnění průběhu rekognice. Současně je vhodné provést výslech poznávající osoby

bezprostředně po rekognici, a to bez ohledu na její výsledek, aby byly zaznamenány konkrétní důvody případného poznání či nepoznání osoby.

Do budoucna lze rovněž uvažovat o širším využití moderních technologií. Jednou z možností je využití nástrojů umělé inteligence při výběru přivzatých osob například při rekognici podle fotografií nebo video rekognici. Umělá inteligence by mohla sloužit jako podpůrný nástroj pro vyhledávání osob s podobnými fyzickými znaky, čímž by se zvýšila objektivita výběru přivzatých osob. Další možností je využití generovaných obrazových materiálů vytvořených pomocí umělé inteligence, které by umožňovaly vytvářet realistické fotografie osob odpovídajících stanovenému popisu, aniž by bylo nutné vyhledávat skutečné osoby. V širším horizontu lze uvažovat také o využití virtuální reality, která by umožnila zobrazit osoby nebo věci v různých podmínkách a z různých úhlů pohledu. Přestože tyto technologie zatím nejsou běžnou součástí právní úpravy, mohou představovat významný nástroj pro další rozvoj kriminalistické praxe.

3.3 Prověrka na místě

Tato kazuistika se zaměřuje na provedení prověrky na místě podle § 104e trestního řádu, jejímž účelem je ověření, zda výpověď osoby odpovídá objektivní realitě. V rámci tohoto úkonu osoba popisuje své jednání a ukazuje konkrétní místa a objekty, čímž dochází k ověření, doplnění a upřesnění skutečností důležitých pro trestní řízení.

Případ se týká sériové majetkové trestné činnosti spočívající v opakovaných vloupáních do objektů, zejména rodinných domů a provozoven, kterých se dopustil jeden pachatel v několika dílčích útocích. Z praktického hlediska je třeba uvést, že prověrka na místě je v těchto typech případů často prováděna operativními pracovníky, což ji odlišuje od jiných zvláštních způsobů dokazování, které bývají zpravidla realizovány vyšetřovateli.

Autor zde prezentuje dva skutkově obdobné případy, které se však zásadně liší kvalitou provedení prověrky na místě a jejím důkazním významem.

V prvním případě byla prověrka na místě provedena formálně správně, avšak její obsah byl nedostatečný. Policejní orgán eskortoval obviněného na jednotlivá místa, která měl označit jako místa spáchání trestné činnosti. Na každém místě byla pořízena fotografie a do protokolu bylo zaznamenáno, že obviněný uvedl, že se zde dopustil krádeže. Tento postup byl opakován na několika místech. Protokol však neobsahoval žádné upřesňující informace o způsobu spáchání trestné činnosti, překonání překážek, ani o orientaci

pachatele v prostoru. Informace, které byly takto zaznamenány, již byly obsaženy ve výpovědi obviněného a nevedly k žádnému doplnění nebo ověření skutkového stavu. Lze tedy konstatovat, že účel prověrky na místě nebyl naplněn a její důkazní význam byl minimální.

Ve druhém případě byl postup policejního orgánu výrazně kvalitnější a odpovídal smyslu tohoto důkazního úkonu. Prověrka byla zahájena určením výchozího bodu, který obviněný označil jako místo, odkud se vydal na místo činu. Následně detailně popisoval trasu, kterou se na místo dostal, přičemž tyto informace byly průběžně zaznamenávány. Na místě činu obviněný nejen označil konkrétní objekt, ale rovněž popsal a ukázal způsob překonání zabezpečení, včetně místa přezení plotu, způsobu rozbití okna a použitých nástrojů. Na doplňující otázky policejního orgánu reagoval konkrétními odpověďmi, které vedly k dalšímu ověření jeho tvrzení, například označením místa, odkud vzal kámen, nebo identifikací nástroje, který byl již dříve zajištěn jako věcný důkaz. Takto provedená prověrka vedla k ověření skutečností, které mohl znát pouze pachatel, a významně tak posílila důkazní situaci.

Tato kazuistika názorně ukazuje, že prověrka na místě může být buď formálním úkonem bez reálného přínosu, nebo naopak zásadním důkazním prostředkem, v závislosti na přístupu policejního orgánu. Klíčovým faktorem je aktivní vedení úkonu, kladení doplňujících otázek a důsledná dokumentace.

3.3.1 Otázky a odpovědi

1. Jak náročná je organizační a bezpečnostní příprava prověrky na místě?

Organizační příprava prověrky na místě je poměrně náročná, zejména z hlediska zajištění všech procesních i bezpečnostních podmínek. Je nutné zajistit eskortu obviněného, přítomnost nezúčastněné osoby, případně obhájce, a odpovídající služební vozidlo. Současně je třeba plánovat trasu a jednotlivá místa tak, aby úkon proběhl plynule a bezpečně.

2. Jakým způsobem je zajištěno střežení a bezpečnost všech zúčastněných osob během úkonu?

Bezpečnost je zajišťována eskortní službou, která odpovídá za dohled nad obviněným po celou dobu úkonu. V případě provádění prověrky na veřejně přístupných místech je nutné

zohlednit i přítomnost dalších osob a minimalizovat rizika spojená s možným útekem nebo nevhodným chováním obviněného.

3. Jak probíhá spolupráce s poškozenými, zejména v případech, kdy je nutné provádět úkon v jejich obydlí?

Spolupráce s poškozenými je klíčová a vyžaduje citlivý přístup. V případě vstupu do obydlí je nutné jejich souhlas a často i předchozí domluva termínu. Poškození mohou být přítomností pachatele stresováni, proto je nutné dbát na jejich ochranu a psychický komfort.

4. Jakým způsobem je řešena dokumentace prověrky – je protokol vyhotovován průběžně, nebo až po jejím skončení?

Protokol je zpravidla vyhotovován bezprostředně po skončení úkonu na základě průběžně pořizovaných poznámek. V praxi je však vhodné zaznamenávat klíčové informace již během prověrky, aby nedošlo ke zkreslení nebo opomenutí důležitých skutečností.

5. Do jaké míry je vhodné doplnit prověrku na místě o obrazový nebo audiovizuální záznam?

Doplnění prověrky o audiovizuální záznam lze považovat za velmi vhodné. Záznam zachycuje nejen samotný průběh úkonu, ale i spontánní projevy obviněného a reakce na otázky, což výrazně zvyšuje důkazní hodnotu úkonu a jeho přezkoumatelnost.

6. Jaké jsou hlavní rozdíly mezi formálním a efektivním provedením prověrky na místě z pohledu důkazní hodnoty?

Formální provedení prověrky spočívá pouze v označení míst bez dalšího upřesnění, což nepřináší nové poznatky. Naopak efektivní provedení zahrnuje aktivní vedení úkonu, kladení doplňujících otázek a ověřování konkrétních detailů, které může znát pouze pachatel. Právě tyto prvky zásadně zvyšují důkazní hodnotu úkonu.

3.3.2 Porovnání s teoretickými zásadami kriminalistiky

Také ve třetím případě lze konstatovat soulad s teoretickými zásadami kriminalistiky, přičemž současně dochází k jejich praktickému porovnání na dvou odlišných přístupech k provedení téhož důkazního úkonu. Prověrka na místě jako zvláštní způsob dokazování

slouží k ověření, doplnění a upřesnění údajů důležitých pro trestní řízení, a její kvalita je proto zásadně závislá na způsobu jejího provedení.

Zásada legality byla v obou případech naplněna, neboť úkon byl proveden v souladu s ustanovením § 104e trestního řádu a za dodržení základních procesních podmínek. Oba postupy tak byly z hlediska formální stránky bezvadné a procesně použitelné. Rozdíly mezi jednotlivými případy se však projeví zejména v rovině materiální, tedy v naplnění účelu tohoto důkazního prostředku.

Zásada objektivit a zásada zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností byly naplněny pouze ve druhém případě. Zatímco v prvním případě došlo pouze k formálnímu označení míst, která byla již známa z předchozí výpovědi obviněného, ve druhém případě byly aktivně ověřovány konkrétní skutečnosti související se spácháním trestné činnosti. Obviněný popisoval trasu, způsob vniknutí do objektu, použití nástrojů a další detaily, které mohly být následně konfrontovány s objektivní realitou. Takový postup odpovídá požadavku kriminalistiky na ověřitelnost a konkretizaci výpovědi.

Z hlediska kriminalistických zásad lze dále poukázat na zásadu plánovitosti a aktivního vedení důkazního úkonu. Ve druhém případě byl úkon veden systematicky, od určení výchozího bodu přes popis trasy až po detailní rekonstrukci jednání pachatele na místě činu. Policejní orgán aktivně kladl doplňující otázky, které vedly k upřesnění a ověření tvrzení obviněného. Naopak v prvním případě tento prvek zcela absentoval, což vedlo k tomu, že prověrka nepřinesla žádné nové poznatky.

Významným aspektem je rovněž zásada dokumentace. V obou případech byla prověrka dokumentována protokolárně a fotograficky, avšak kvalita dokumentace se lišila v rozsahu zachycených informací. Ve druhém případě protokol obsahoval detailní popis jednání obviněného, včetně jeho spontánních reakcí a odpovědí na doplňující otázky. Taková dokumentace má podstatně vyšší důkazní hodnotu než pouhé konstatování, že obviněný označil konkrétní místo.

V neposlední řadě lze zmínit zásadu hospodárnosti a efektivit trestního řízení. Zatímco v prvním případě byl proveden úkon, který nepřinesl žádný významný důkazní přínos, ve druhém případě byla prověrka využita efektivně jako nástroj k ověření a rozšíření důkazní situace. Tento rozdíl ukazuje, že samotné provedení úkonu ještě nezaručuje jeho přínos, ale rozhodující je jeho obsahová kvalita.

Na základě uvedeného lze konstatovat, že prověrka na místě může být z hlediska kriminalistické praxe velmi účinným důkazním prostředkem, avšak pouze za předpokladu, že je vedena aktivně, systematicky a s cílem ověřit konkrétní skutečnosti. Druhý popsaný případ představuje postup, který odpovídá teoretickým zásadám kriminalistiky, zatímco první případ ukazuje, jak může být tento úkon redukován na formální činnost bez reálného přínosu pro trestní řízení.

3.3.3 Doporučení pro budoucí praxi

Na základě analyzované kazuistiky lze formulovat doporučení směřující ke zvýšení efektivity prověrky na místě v budoucí praxi. V první řadě je nezbytné, aby prověrka nebyla vnímána jako formální úkon spočívající pouze v označení míst, ale jako aktivní nástroj k ověřování výpovědi obviněného. Policejní orgán by měl úkon systematicky vést, určovat výchozí body, vyžadovat popis trasy a klást doplňující otázky směřující k upřesnění konkrétních okolností jednání.

Dále je vhodné zaměřit se na důslednou dokumentaci průběhu úkonu. Vedle protokolu a fotografií se jako velmi přínosné jeví využití audiovizuálního záznamu, který zachytí nejen obsah sdělení obviněného, ale i jeho spontánní projevy a reakce. Takový záznam výrazně zvyšuje přezkoumatelnost úkonu a jeho důkazní hodnotu.

V praxi je rovněž důležité věnovat pozornost organizační a bezpečnostní přípravě úkonu, zejména zajištění eskorty, přítomnosti nezúčastněné osoby a případně obhájce. Současně je třeba citlivě přistupovat ke spolupráci s poškozenými, zejména v případech, kdy je prověrka prováděna v jejich obydlí.

Zásadním doporučením je také důraz na aktivní přístup policejního orgánu. Pouze tak lze dosáhnout toho, že prověrka na místě splní svůj účel, tedy ověření, doplnění a upřesnění skutečností důležitých pro trestní řízení.

4 Závěr

Cílem této bakalářské práce bylo analyzovat vybrané zvláštní způsoby dokazování v trestním řízení, posoudit jejich praktické využití v policejní praxi a na základě konkrétních kazuistik formulovat doporučení pro jejich efektivnější aplikaci. Současně bylo záměrem práce posoudit, do jaké míry odpovídá reálné provádění těchto úkonů teoretickým zásadám kriminalistiky a zda jsou tyto zásady v praxi skutečně naplňovány nejen formálně, ale i materiálně.

Na základě teoretické části práce lze konstatovat, že zvláštní způsoby dokazování představují specifickou skupinu důkazních prostředků, jejichž význam spočívá zejména v možnosti ověřit, doplnit či konkretizovat skutečnosti zjištěné jinými procesními postupy. Jejich využití je typické zejména pro případy, kdy je třeba konfrontovat výpovědi osob s objektivní realitou nebo odstranit pochybnosti o průběhu skutkového děje. Tyto úkony však zároveň kladou zvýšené nároky na jejich procesní správnost, technické zabezpečení i odbornou připravenost policejního orgánu.

Praktická část práce, založená na analýze tří kazuistik, prokázala, že skutečný přínos těchto důkazních prostředků je zásadně ovlivněn způsobem jejich provedení. V první kazuistice zaměřené na operativně pátrací činnost a finanční šetření bylo prokázáno, že důsledná práce s informacemi a jejich analytické vyhodnocení může vést k vytvoření silného nepřímého důkazu. Identifikace nepoměru mezi legálními příjmy a reálnými výdaji prověřované osoby umožnila odhalit nelegální zdroj finančních prostředků a vytvořit důkazní situaci, která vedla k doznání pachatele. Tento případ potvrdil význam komplexního přístupu k dokazování, kdy jednotlivé poznatky nabývají důkazní hodnoty až ve vzájemných souvislostech.

Druhá kazuistika zaměřená na rekognici podle hlasu poukázala na význam procesní preciznosti a technického zabezpečení důkazního úkonu. Bylo prokázáno, že kvalita provedení rekognice, zejména z hlediska eliminace sugestivních vlivů, výběru srovnávacích vzorků a dokumentace průběhu úkonu, má zásadní vliv na její důkazní hodnotu. Rekognice podle hlasu jako specifický důkazní prostředek vyžaduje nejen dodržení zákonných podmínek, ale i respektování psychologických aspektů vnímání a paměti poznávající osoby.

Třetí kazuistika zaměřená na prověrku na místě pak jednoznačně prokázala, že rozdíl mezi formálním a efektivním provedením důkazního úkonu může být zásadní. Zatímco v prvním případě byla prověrka provedena pouze formálně, bez reálného přínosu pro objasnění skutkového děje, ve druhém případě vedl aktivní přístup policejního orgánu k ověření konkrétních skutečností, které mohl znát pouze pachatel. Tento případ tak názorně demonstroval, že samotné provedení úkonu není rozhodující, ale klíčová je jeho obsahová kvalita a schopnost policejního orgánu aktivně pracovat s informacemi.

Z hlediska porovnání s teoretickými zásadami kriminalistiky lze konstatovat, že tyto zásady jsou v praxi obecně respektovány, zejména pokud jde o zásadu legality a formální správnost prováděných úkonů. Nicméně analýza kazuistik ukázala, že jejich materiální naplnění, tedy skutečný přínos pro zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností, není vždy dosažen. Zásady objektivity, plánovitosti, dokumentace a efektivity jsou sice deklarovány, avšak jejich skutečné uplatnění závisí především na individuálním přístupu konkrétního policejního orgánu.

Na základě zjištěných poznatků lze formulovat několik obecných doporučení pro budoucí praxi. V první řadě je nezbytné posilovat analytické myšlení policistů a jejich schopnost pracovat s informacemi v širších souvislostech. Dále je vhodné klást důraz na aktivní vedení důkazních úkonů, zejména u prověrky na místě a rekognice, kde pasivní přístup výrazně snižuje jejich důkazní hodnotu. Neméně důležitá je kvalita dokumentace, kdy lze doporučit širší využívání audiovizuálních záznamů, které zvyšují přezkoumatelnost a transparentnost prováděných úkonů.

Současně lze poukázat na potenciál moderních technologií, které mohou přispět ke zvýšení objektivity některých důkazních postupů, například při výběru srovnávacích vzorků nebo dokumentaci průběhu úkonů. Je však zřejmé, že tyto technologie mohou sloužit pouze jako podpůrný nástroj a nenahrazují odborný úsudek a zkušenost policejního orgánu.

Závěrem lze konstatovat, že zvláštní způsoby dokazování mají v trestním řízení nezastupitelné místo a představují efektivní nástroj pro objasňování trestné činnosti. Jejich skutečný význam však spočívá nikoli v jejich formálním provedení, ale v kvalitě jejich praktické aplikace. Právě důsledné dodržování kriminalistických zásad, aktivní přístup a schopnost analytického myšlení představují klíčové faktory, které rozhodují

o tom, zda tyto důkazní prostředky povedou k dosažení cíle trestního řízení, tedy k objasnění skutkového stavu bez důvodných pochybností.

Seznam použitých zdrojů

Literární zdroje

1. ČÁP, Jan. *Finanční šetření – kriminalisticko-taktický pohled*. Praha: Vysoká škola finanční a správní, a. s., edice EDUCOpress, 2025. 155 s. ISBN 978-80-7408-279-5.
2. FRYŠTÁK, Marek. *Dokazování v přípravném řízení*. 2. vyd. Spisy Právnické fakulty Masarykovy univerzity. Řada teoretická. Scientia. Brno: Masarykova univerzita, 2015. 392 s. ISBN 978-80-210-7687-7.
3. CHISUM, W. Jerry a TURVEY, Brent E. *Crime reconstruction*. New York: Elsevier/Academic Press, 2006. ISBN 978-0-12-369375-4.
4. CHMELÍK, Jan. *Rukověť kriminalistiky*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2005. 532 s. ISBN 80-86898-36-9.
5. CHMELÍK, Jan; Bruna, Eduard. *Dokazování v trestním řízení: trestněprávní a kriminalistické aspekty*. Praha: Vysoká škola finanční a správní (EUPRESS), 2018. 225 s. ISBN 978-80-7408-175-0.
6. CHMELÍK, Jan; BRUNA, Eduard; BRUNOVÁ, Markéta a BORČEVSKÝ, Pavel. *Dokazování v trestním řízení: trestněprávní a kriminalistické aspekty*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2025. ISBN 978-80-7380-983-6.
7. JANULKOVÁ, Kateřina. *Rekognice*. Praha: Leges, 2019. 94 s. ISBN 978-80-7598-106-6.
8. KALVODOVÁ, Věra; Hrušáková a kol. *Dokazování v trestním řízení – právní, kriminologické a kriminalistické aspekty*. Brno: Masarykova univerzita, 2015. 503 s. ISBN 978-80-210-8072-0.
9. KONRÁD, Zdeněk; Porada, Viktor; Straus, Jiří; Suchánek, Jaroslav. *Kriminalistika: kriminalistická taktika a metodiky vyšetřování*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2015. 318 s. ISBN 978-80-7380-547-0.
10. KONRÁD, Zdeněk; Porada, Viktor; Straus, Jiří; Suchánek, Jaroslav. *Kriminalistika: kriminalistická taktika a metodiky vyšetřování*. 2., rozšířené vydání. Plzeň: Aleš Čeněk, 2021. 117 s. ISBN 978-80-7380-859-4.
11. KONRÁD, Zdeněk a VESELÁ, Jitka. *Rekognice*. Praha: Vydavatelství PA ČR, 2008. 71 s. ISBN 978-80-7251-269-0.

12. NĚMEC, Miroslav. *Kriminalistická taktika pro policisty a studenty Policejní akademie České republiky v Praze*. Praha: Abook, 2017. 548 s. ISBN 978-80-906974-0-9.
13. PORADA, Viktor. *Kriminalistika: technické, forenzní a kybernetické aspekty*. 2. aktualizované a rozšířené vydání. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2019. 1205 s. ISBN 978-8073-80-741-2.
14. PRERAD, Vladimír. *Vyšetřovací experiment*. Praha: Univerzita Karlova, 1972. 167 s. ISBN 978-80-765-9677-8.
15. RYBÁŘ, Miroslav. *Základy kriminalistiky*. Praha: ACADEMIA, 2003. 230 s. ISBN 80-86473-03-1.
16. ŠÁMAL, Pavel. *Trestní řád: komentář. 7., doplněné a přepracované vydání. Velké komentáře*. Praha: C. H. Beck, 2013. 1898 s. ISBN 978-80-7400-465-0.
17. ŠIMOVČEK, Ivan. *Kriminalistika*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2011. 405 s. ISBN 978-80-7380-343-8.

Elektronické zdroje

18. ŠUGÁR, Ján. *Finanční šetření v trestním řízení*. Eupress. Praha: Vysoká škola finanční a správní, 2015. ISBN 978-80-7408-129-3. Dostupné z: https://is.vsfs.cz/repo/5208/Financni_setreni_v_trestnim_rizeni.pdf.

Legislativní dokumenty

19. ČESKÁ REPUBLIKA. *Zákon č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů*. In: Sbíрка zákonů České republiky. Praha: Ministerstvo vnitra, 2008.
20. ČESKÁ REPUBLIKA. *Zákon č. 141/1961 Sb., zákon o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů*. In: Sbíрка zákonů České republiky. Praha: Ministerstvo vnitra, 1961.

Seznam zkratek

TrŘ – trestní řád

Např. – například

Sb. – sbírky

OPČ – operativně pátrací činnost

POPP – podpůrně operativně pátrací prostředek